[illegible] 1922-23.

ബുക്ക് 13 നമ്പർ 9

3L
Rb5m211, N11D
M23.13.9
186728

ரேஜிஸ்தர் எம். 916.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை

சென்னை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்
வேதாந்த விசாரம் செய்யும்
ஓர் மாதாந்தரத் தமிழ் பத்திரிகை.

நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.,
பத்திராதிபர்.

ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ ராகவ அய்யங்கார், எம். ஏ.
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் கார்யதர்ஸி.

ஸபையின் 1922—1923௵ [illegible].

ஸம்புடம் 13.] ருதிரோத்காரி௵ ஆனி௴ [ஸஞ்சிகை [illegible].

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் 295

2. பகவதவதார நிரூபணம்.
அ. திருவேங்கடாசார்யர். ... 301

3. ஸாரஸார விஷர்ஷம்.
காடந்தேத்தி. கோபாலாசார்யர். ... 306

4. இரண்டாந்திருவந்தாதி.
வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியர் ... [illegible]

5. ஸ்ரீபாத சரணாகதி.
நெடுந்தெரு. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர். ... [illegible]

6. ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரய ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹம். ... 327
பகவத் விஷயம் வித்வான் சே. நரஸிம்மாச்சாரியர்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதர்ஸியால்
ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

மதராஸ்: கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ்.

வருஷச்சந்தா ரூ. 3—0—0] [ஸஞ்சிகை 1 அணா 4.

சமாசார விளம்பரம்.

ஸர். கே. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் நளது ஆனி௴ 17௳ (ஜூலை௴ 1௳) ஞாயிற்றுக்கிழமையதினம் இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் திருவடிகளை யடைந்த விவரம் நமது ஆப்தர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். இதை மிகவும் வ்யஸநத்துடன் குறிப்பிடுகிறோம். அவருடைய குடும்பத்துக்கு நமது அநுசோசநத்தையும் அறிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். நளது ௵ மார்கழி (1916௵ டிஸம்பர்) ௴த்தில் மைலாப்பூரில் நடந்த நமது ஸபையின் வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில் இவர் முதல் நாள் அத்யக்ஷராயிருந்து ஸபையை நடத்தி வைத்ததையும், பிறகு இவரை நமது ஸபையின் போஷகரில் ஒருவராக ஸபையோர் தெரிந்தெடுத்ததையும் நமது அபிமானிகள் அறிவார்கள். லௌகிகத்தில் மிக உயர்ந்த பதவியை யடைந்தும் இவர் நியமப்படி ஆசார்ய பரிக்ரஹத்தையும் க்ரந்தகாலக்ஷேபத்தையும் உபாயாநுஷ்டானத்தையும் செய்தார். நமது ஸம்ப்ரதாய ஸம்ரக்ஷண ப்ரவர்த்தனங்களுக்கு இந்த ஸ்வாமியினால் விசேஷ ப்ரவர்த்திகள் நடக்குமென்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் இவர்காலம் இவ்வளவு திடீரென்று முடிந்து விடுமென்று ஒருவரும் நினைக்கவில்லை. பகவத் ஸங்கல்பத்தைத் தடுக்க யார் வல்லவர்?

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

கார்யதர்சி:—ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்யர், எம். ஏ.

ஸம்புடம் 13.] ருதிரோத்காரி௵ ஆனிமீ [ஸஞ்சிகை 9.

"த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே.
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா"

[ஸ்ரீ பாகவதம்-1-9-33

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தின் விசேஷ ஆகாரங்கள்

(முன்தொடர்ச்சி)

நமது நாட்டில் வழங்கும் மதங்கள் பலவென்றும் அவற்றுள் அத்யந்தம் ஆதாரபூதங்களான கொள்கைகளிலேயே பரஸ்பரம் விரோதங்களுண்டென்றும், ஆகையால் இவற்றையெல்லாம் சேர்த்து ஹிந்துமதமென்று ஒன்றாய் வ்யவஹரிக்க முடியாதென்றும் முன் உரைத்தோம். ஆயினும் இந்நாட்டில் உற்பத்தி பெற்றிருக்கும் மதங்களுக்குள் சில பொதுவான ஆகாரங்களிருக்கின்றன. நிதானித்து நோக்கினால் அவைகளெல்லாம் புராதனமான வைதிக மதத்தின் ஸஹவாஸத்தாலும் அநாதி ஸம்ஸ்காரத்தினாலுமே உண்டானவையென்பது விளங்கும். அவற்றைச்சிறிது பராமர்சிப்போம்.

இச்சரீரத்தில் நாம் பிறந்ததற்குமுன்னும், இறப்பதற்குப் பின்னும் ஒன்றுமிடையாது, இதற்குள் ஸுகமாயிருந்தமட்டில் லாபம் என்ற கொள்கையை ஆதரித்த சார்வாகர்களைத்தவிர மற்ற மதஸ்தர்கள் யாவரும் நாமனுபவிக்கும் ஸுகதுக்கங்களுக்குக் காரணம் நாம் முன் செய்த வினையே என்பதை ஒப்

186/28

புக் கொள்ளுகிறார்கள். சார்வாக (நாஸ்திக) ஹும் கூட உலகத்தில் ஜனங்களிடத்தில் ஜ்ஞானம் அஜ்ஞானம், செல்வம் நல்குரவு, இன்பம் துன்பம், அழகு குரூபம், முதலியவை வெவ்வேறு படிகளிலிருப்பதற்குக் காரணமென்ன வென்றால் அது கர்மபலமென்றே ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும், அல்லது, தெரியாதென்னவேண்டும். கிறிஸ்துவ மஹம்மதியமதங்கள் போன்றவை, இது ஈச்வரரஹஸ்யமென்றும் அதில் மனிதன் ப்ரவேசிக்க அதிகாரியல்லனென்றும் சொல்லிவிடுகின்றன!

கர்மத்தைச்செய்வதால், ஜ்ஞானம் பாதிக்கப்படுகிறது; அதன்பயனாக அக்கர்மத்தின் விஷயத்தைப்பற்றிய வாஸனை (tendancy) ஜநித்துவிடுகிறது; வாஸனை ஊற ஊற அவ்விஷயத்தில் பற்றுதலும் ஆவலும் அதைப்பெற்று அநுபவிப்பதற்கு வேண்டிய ஸாதநங்களைத்தேடும் முயற்சியும், அதன்மூலமாய் அந்த போகத்துக்குரித்தான சரீரஸம்பந்தமும் தானே உண்டாகின்றது. சரீரஸம்பந்தம்வந்தால் பழையபடி இஜ்ஜீவன் கர்மங்களை ஆரம்பிக்கிறான். இப்படிக்கர்மம், அஜ்ஞானம், வாஸனை, ருசி சரீர ஸம்பந்தம், மறுபடி கர்மம் என்று சங்கிலித்துவக்காய் சக்ரம்போல் சுழன்று வரும் ப்ரகாரத்தை ஸ்ரீ தேசிகன் ‘கர்மாவித்யாதிசக்ரே ப்ரதிபுருஷமிஹாநாதி சித்ரப்ரவாஹே தத்தத்காலே விபக்திம் [illegible] ஸர்வஸாக்ஷீ’ என்றருளிச்செய்தார். இந்தக் கர்மம்முதலிய சுழன்றுவருவது ஒவ்வொரு புருஷனிடமும் ஒவ்வொருவிதமா யிருத்தலால் இதைச் சித்ரப்ரவாஹமென்றது. இன்னகாரணத்தினால் இன்ன ஸமயத்தில் ஆரம்பித்ததென்று நிரூபிக்கக் கூடாமையால், இதை அநாதி யென்றது. இவை கணக்கற்றவை யாகையாலும் இந்த வரிசையில் உண்டாகும் அல்லது இன்னபலத்தைக் கொடுக்குமென்பது தெரியாதாகையாலும் இதை ப்ரவாஹமென்றது. ஆனால் பலபரிபாகத்துக்குக் காலவரை காணப்படுவதால் ஸர்வ சாஸிதாவான ஈச்வரனை ஒப்புக் கொள்ளுகிறவர்கள் இக்கர்மாதிகள் அவன் ஸங்கல்பித்துவைத்த காலத்தில் பரிபாகமடைகின்றன வென்றறிகிறார்கள். ஒருகர்மமே அந்தந்தக் கர்த்தாவைப் பற்ற அவனவன் யோக்யதைக்குத் தக்கபடி வெவ்வேறான பலங்களைக் கொடுக்க வமையும் என்பதும் ஸித்தம், இதை ஒப்பாவிட்டால் ஒரு ஸித்தாந்தியும் தான் உபதேசிக்கும் மோக்ஷமாவதென்ன,? அதை அடைவதற்குபாயமென்ன? சிலர்க்கு அதில் ச்ரத்தை உண்டாவானேன், மற்றவர்க்கில்லாமலிருப்பானேன்? சிலர்க்கு மோக்ஷம்கிடைத்தும் மற்றவர்க்குக் கிடைக்காமலிருப்பதற்கும் காரணமென்ன ? முமுக்ஷுவானவனுக்கே இதுவரையில் மோக்ஷஇச்சை ஏன் வரவில்லை ? கீழ்க்கூறியபடி உலகில்மற்றவைஷம்யங்கள் காணப்படுவானேன் ? என்றமாதிரியான கேள்விகளுக்குச் சமாதானம் சொல்லமுடியாது [illegible] நினைத்து ‘ஸர்வஸாக்ஷீ’ (எல்லாவற்றிற்குந் [illegible] மேற்பட்ட [illegible]) என்றருளிச்செய்தார்.

கர்மங்கள் பலங்கொடுக்கும் ப்ரகாரத்தை ஒவ்வொருமதமும் ஒவ்வொருவிதமாகச் சொல்லிற்று. எல்லாக்கர்மங்களும் அவற்றைச் செய்யும்பொழுதே அதனால் எதிர்பார்க்கப்பட்ட ஸுகதுக்கங்களைக் கொடுப்பதில்லையல்லவா? சூது களவு செய்து த்ரவ்யம் ஸம்பாதிப்பவன் வாழ்நாள்முழுவதும் ஸுகித்திருப்பதைக் காண்கின்றோம். அப்படியே ஸத்யஸந்தனாய் ந்யாயமான ப்ரவ்ருத்திகளில் சோர்வில்லாமலிருப்பவனும் ‘[illegible]’ என்றபடியே திரும்பினவிடமெல்லாம் நினைத்தது நிறைவேறாமல் தாரித்ரயத்துடனிரப்பதையும் பார்க்கின்றோம் ஆனால் செய்தகர்மங்களுக்குப் பயனில்லையென்று சொல்லவும் முடியாது. அது யுக்திக்கும் எந்த ஸித்தாந்தத்துக்கும் விரோதிக்கிறது. ஆகையால், இந்த ஆயுளிலில்லாவிட்டாலும் வேறுஜன்மத்திலாவது அக்கர்மங்கள் பலன்தருமென்றும்பக்குவதசை வரையில் பலன்கொடுக்கும் சக்திகர்மங்களிலேயே மறைந்து கிடக்கின்றனவென்றும் எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. இதைத்தான் கர்மமீமாம்ஸகர்கள் அத்ருஷ்டம் (பார்க்கமுடியாதது) என்றும் அபூர்வம் (முன் இல்லாதது) என்று சொன்னார்கள். ஒரு யாகத்தைச் செய்தால், அது நிறைவேறினஉடனே அதற்குத் தக்கபடியான ‘அபூர்வ’மென்னும் பலன் உண்டாய்விடுகிறது. ஆனால் அது இந்திரியங்களுக்கு புலப்படாமல் ‘அத்ருஷ்ட’மாகவிருந்து இந்தஜன்மத்திலேயோ மறுஜன்மத்திலேயோ காலம் வரும்போது முதலில் அபேக்ஷித்த பலத்தைத் தானே கொடுத்து விடுகின்றது என்று அவர்கள் கொள்கை. எனவே யஜ்ஞம் முதலிய வைதிககர்மங்களுக்கு ஸ்வயமாகவே சக்திகளிருக்கின்றனவென்றும், மந்த்ரலோபம் முதலியவில்லாமல் அவற்றைச் செய்தால் நல்ல பலனுண்டாகுமென்றும், தவறுதல் கொஞ்சம் நேரிட்டாலும் அதே சக்தியானது ப்ரும்மராக்ஷஸ்ஸு திரும்புவது போல் கர்த்தாவுக்கே தீமையை விளைவிக்கும் என்றும் அவர்கள் நம்பியதாக ஏற்படுகிறது! வைதிக த்வேஷிகளுக்கு இவற்றில் விச்வாஸமில்லை; ஆனால், ‘ப்ராம்மணர் யாகங்களால் வெகுகார்யங்களை ஸாதித்துக் கொடுப்பதாகச்சொல்லிப் பிறரை ஏமாற்றித் தம் ப்ராதான்யத்தை நிலைநிறுத்திக் கொண்டேவந்தார்கள்’ என்று அவர்கள் ப்ராம்மணரையும் யஜ்ஞங்களையும் நிந்திப்பதற்கு இக்கொள்கை வேண்டிய இடம் கொடுத்து விட்டது!

ஸாங்க்யம், யோகம், வைசேஷிகம், பாசுபதம் முதலிய ஆஸ்திகங்களெனப்பட்ட மதங்களும், கர்மம் வாஸனை, ஸம்ஸ்காரம் அத்ருஷ்டம், என்னும் ப்ரகாரங்களை அங்கீகரித்து, மீமாம்ஸகர்கள் சொல்லுகிறபடியே கர்மத்துக்கு ஸ்வயமாகவே யோக்யதையுண்டென்று எண்ணுகிறார்கள். இக்கர்மசக்ரத்திலிருந்து தப்புவதற்கு வழி, ஜீவன் தான் வ்யாபாரமற்றவன் ப்ரக்ருதிதான் எல்லாவற்றையும் செய்வது, தனக்கும் அதற்கும் ஸம்பந்தமில்லை என்று தெளிவது தான்; என்னும் அபிப்பராயம் இம்மதங்களிலெல்லாம் ஒவ்வொரு மாதிரியில் விளங்கும்.

ஜைனர்களும் கர்மத்தை ஒரு த்ரவ்யமாகவே நினைத்தார்கள். மனது வாக்கு சகாயங்களினுல் செய்யப்படும் கர்மங்களெல்லாம் ஸூக்ஷ்மமான பதார்த்தங்களாக ஜீவனோடு ஒட்டிக்கொண்டு கர்மசரீர மென்று ஒன்றை உண்டாக்கிவிடுகின்றனவாம். அது ஜன்மந்தோறும் ஜீவத் தொடர்கின்றது; கர்மசரீரத்தின் ஒவ்வொரு அம்சமும் பரிபாகமடையுங்காலத்தில் அதற்கேற்றதான ஸுகதுக்கானுபவங்கள் உண்டாகின்றன; இந்திரியஜயம், நன்னடக்கை முதலியவற்றுல் இக்கர்மசரீரம் ஒழிந்தால் மோக்ஷம் என்னும் பெரும்பதத்தை ஜீவன் கிட்டுகிறுன்; என்னும் சொல்லுகிறுர்கள்.

எல்லாம் க்ஷணிகம், முடிவில் சூன்யம், என்னும் பௌத்தரும் கூடக் கர்மபலானுபவமென்பதைத்தன் மதத்துக்கிணங்கக் கற்பித்து ஒப்புக்கொள்ளுகிறுர்கள். இதைக்கழித்து அர்ஹன் என்னும் தசைக்கு வந்தவனுக்குத் தான் நிர்வாணம் கிட்டும்.

அத்வைத வேதாந்திகள் கீழ்க்கூறியபடியுள்ள கர்மாவித்யாதி சக்ரத்தை அங்கீகரித்தவர்கள். ஆனால் ப்ரஞ்சமெல்லாம் உண்மையில் இல்லாதவையென்று அறிவதுபோல் ஞானியானவன், அனாதி அவித்யாவாஸநாதிகளால் தன்னதென்று ப்ரமித்து வந்த கர்மமும் மித்யை யென்று அறிந்து நிர்வ்யாபாரனை ஸந்யாஸியாய் முக்தனுகிறுன், அதாவது ப்ரும்மமாய் விடுகிறுன் என்கிறுர்கள். வ்யாவஹாரிகமான (மித்யையான) தசையில் கர்மத்தைப் பற்றி இவர்கள் சொல்வது நமது மதத்தைப் போலிருப்பினும், முடிவில் ஆலோசிக்கும் போது கர்மம் கர்மபலம் முதலியவைகளைப்பற்ற இவர்கள் நினைவுக்கும், வைசேஷிகர் ஸாங்க்யர் முதலியவர்களுடைய அபிப்ராயங்களுக்கும் அதிக வித்யாஸத்தைக்காணேம்.

இவ்விஷயத்தில் வேதாந்தத்தின் தீர்மானத்தை ஸூத்ரகாரர் 'பலமத உபபத்தே:' (பலம் ஸர்வேச்வரனிடத்திலிருந்து; அதுதான் பொருந்தியிருக்கிறதாகையால்) 'ச்ருதத்வாச்ச' (அப்படியே ச்ருதியும் சொல்வதினுல்) என்று ஸங்க்ரஹித்தார், கர்மமென்பது அசேதனம். செய்யப்பட்ட பொழுதே அழிந்து போவது. இது காலாந்தரங்களில் வரக்கூடிய பலங்களைக் கொடுக்கு மென்றுல் அது எப்படிப்பொருந்தும்? அந்த சரீரத்துக்கு ஸமாதானம் சொல்ல அபூர்வமென்றும் அத்ருஷ்டமென்றும் ஒரு வஸ்துவைக் கற்பனை செய்வதால் வரும் லாபமென்ன? அதைவிட, ஸர்வஜ்ஞனுய் ஸர்வசக்தனுய் மஹாஉதாரனுய் இருக்கும் ஸர்வேச்வரனே யாகம், தானம், ஹோமம் முதலிய ஸத்கர்மங்களினுல் ஆராதிக்கப்பட்டவனுய் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும்படியான புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கிறுன்; அப்படியே துஷ்கர்மங்களைச் செய்பவர்களை அவரவர்கள் குற்றங்களுக்குத்தக்கபடி நிக்ரஹிக்கின்றுன், என்று கொண்டால் இது லோகானுபவத்துக்கும் யுக்திக்கும்

ஒத்திருக்கின்றது. வேதாந்தவாக்யங்களும் அப்படியேதான் உத்கோஷிக்கின்றன.

இப்படிச் சேதனர்கள் செய்த ப்ராசீன கர்மங்களுக்கநுகுணமாக அவர்களுக்குப் பலங்கொடுப்பதினுல் ஈச்வரன் 'ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய:' என்றபடி ஒருவனிடம் ஸ்நேஹம் ஒருவனிடம் த்வேஷம் என்கிற பக்ஷபாதமற்றவனுகவிருக்கிறுன். நமது குற்றமே நமது துக்கத்துக்குக் காரணமாவதால், ஈச்வரனைக் கருணையற்றவன் என்றும் சொல்லமுடியாது. ஆஸ்திக்யம் நிலைத்து பகவானிடத்தில விச்வாஸமும் நற்காரியத்தில் த்வரையும் வளரவேண்டுமானுல் இவ்வர்த்தங்களை முற்பட அறியக்கடவோம். இது நமது ஸித்தாந்தத்தின் முக்கியமான விசேஷ ஆகாரம் என்பதை ஸ்ரீதேசிகன், ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் 2-வது அங்கத்தில் பரமபத கண்டனத்தின் ஆரம்பத்திலேயே, சஞ்சலபுத்தியையுடைய நாம் அறிந்ததையே மறக்கும் தன்மையராகையால், நாம் முற்படக் கவனிக்கும்படி எடுத்துரைத்தார். எங்ஙனே என்றுல்:—

ஆதிஶ்யஸ்ய சநூயா நியமயே ஹாவ்ருத: கயம் கல்பித:
ஸாசீவஸ்ய ப்ரதிவ பூர வ்ருஜிநே பரிஷ்டாநிவ்ருத்தி: கயம் ।
ஸ்வேச்சாஸாவித ப்ரவ்ருத்திகஸ்ய கயம் தண்ட: ஸ்வயம் வாஹித:
த்ரிஷ்வப்யத்ர நகாரிஷ்வஸ்தி விஹதி: கர்மேதி ஸாவயம் ஸாவயம்॥ என்று.

இதன் பொருள்:— தர்ம மார்க்கம் முதலியவற்றைக் காட்டிக்கொடுத்த பகவானே தன் ஸங்கல்பத்தால் சேதனனை வழிதப்பி நடக்கச்செய்கிறுனே? இவனை 'ஆப்தனெ'ன்பதெப்படி? நிஷித்த விஷயத்தில் ருசி, அதை ஸாதித்துக்கொள்ள ப்ரவ்ருத்தி முதலிய ஸாமக்ரீகளுக்கு வசப்பட்டு மீளமுடியாமல் பாபம் செய்யும் சேதனனை இதைச் செய்யாதே என்று கட்டளையிடுவதெப்படி? இப்படித் தன் ஸங்கல்பத்திலேயே ஜீவனைப் பாபம் பண்ணும்படி செய்துவிட்டுத் தானே அவனைத் தண்டிப்பதெப்படிக்கூடும்? என்ற மூன்று கேள்விகளுக்கும் ஸமாதானம், கர்மமாகிற காரணம் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொருவிதமான முடிவை அடைவதால் குறிப்பிட்ட தோஷங்களொன்றுமில்லையென்றபடி. பரமகாருணிகனுன ஈச்வரன் தன்னிச்சையால் ஜீவனுக்கு ஜ்ஞானம், சக்தி முதலியவைகளையும் சாஸ்த்ரத்தையும் கொடுத்து ஹித அஹித உபதேசங்களை யறிந்து நடந்துகொள்ள வல்லவனும்படி செய்தான். ஜீவாத்மாவோவென்றுல் அவைகளைக்கொண்டு அநிஷ்டாசரணமே பண்ணி அநாதியான கர்மவாஸனையினுல் மேன்மேலும் பாபத்திலேயே இச்சையுள்ளவனுகிறுன்; அப்படியும் செய்கிறுன். ஜீவன் ஸ்வரூபத்தினுலேயே பகவானுக்குப் பராதீனனுனதால் இந்த அநிஷ்டாசரணத்தையும் பகவானுடைய உதவியைக்கொண்டே செய்கிறுன். ஓரே ஸ்வபாவமுள்ள ஜலம் பல பாத்திகளில் பாய்ந்தால் அவ்வோ விறைகளிலிருந்தும் முறையே அவ்வோ மரங்கள் முளைப்பது

போல் சேதனர்கள் ஆரம்பிக்கும் கார்யங்கள், நல்லனவாயினும் தீயனவாகி லும், பகவானுடைய நியமன சக்தியினாலேயே நிறைவேறுகின்றன. இதனால், பகவானுடைய கல்யாண குணங்களுக்கு ஒரு தோஷமும் உண்டாவதில்லை. ஒருவன் ஒரு கார்யத்தைச் செய்யத் தன்சரீரம், வேறு கருவிகள் தகுந்த இடம், காலம், முதலியவைகளை அபேக்ஷிக்கவேண்டியிருந்தாலும் அவன் அதை ஆரம்பத்திலேயே அக்கார்யத்தின் முடிவுக்கும் ப்ரயோஜனத்துக்கும் உத்தரவாதியாகிறான் என்பது லௌகிகங்களில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட விஷயம். அதைப்போல் ஈச்வர நியமனத்தை அபேக்ஷித்தாலும்கூட இவன் கர்மங்களுக்கு இவனே உத்தரவாதமாகிறான். இப்படி நியமனம்செய்து உதவுவதால் ஈச்வரன் அனுப்தனாகமாட்டான். தவிரக் கணக்கற்ற குற்றங்களைச் செய்தவனானாலும் ஏதோ ஒரு ஸமயத்தில் யத்ருச்சயாவாய்த்து இவன் செய்திருக்கக் கூடிய நற்கர்மத்தின் பயனாக பகவானே இவனுக்கு அதன் பக்குவதசையில் நற்புத்தியை ப்ரகாசிப்பித்து சாஸ்த்ரத்தை உணரச்செய்து வெந்நரகு புகும்துறைகளை விட்டு நற்கதியை யடையும் மார்க்கத்தைத் தேடும்படி செய்கிறானகையால, தற்போது சிறிது ஸுகத்தையும் காலாந்தரத்திற் கொடுந்துன்பத்தையும் கொடுக்கக்கூடிய ஸாமக்ரீகளுக்கு வசப்பட்ட சேதனனையும், இதைச்செய் அதைச்செய்யாதே என்று கட்டளையிடக்குறையில்லை. இப்படியிருந்தும் அநாதிவாஸனையினால் துஷ்டகார்யங்களையே செய்பவனைத் தண்டிப்பதும் பகவானுக் கொரு குறைவையும் பண்ணாது—என்றவாறு.

இதுதான் கர்ம தத்வத்தின் (doctrine of Karma) உண்மையான பொருள். இதைப் புருஷோத்தமரூபனாய் ஸர்வகல்யாண குணவிசிஷ்டனான ஈச்வரனை (Personal and allmerciful God) ஏற்றநமது மதம் தான் ஸரியாக அறிந்தது நிர்க்குணப்ரும்மம் இதற்கு ஒவ்வாது; அது ஸுகதுக்கானுபவங்கள் பொய்யென்று மாத்திரம் சொல்லுமேயன்றி, அவற்றை யதார்த்தமாய் அநுபவிக்கிறவனுக்கு ஒரு ஆறுதலையும் தராது. கர்மத்துக்கே அபூர்வம், அத்ருஷ்டம் என்றாப்போல் ஸ்வதந்த்ரமான அதிசயித சக்தியை (mysterious power) க்கற்பிக்கும் மதங்கள் ந்யாயவாதத்தின் முன்நில்லா; உபநிஷதுபதேசங்களுக்கும் விருத்தமானவை, ஆதுநிகதத்வ வாதிகளால் எளிதில் நிராகரிக்கப் படுகின்றன; பகவந்நியமனத்துக்குட்பட்டும் ஜீவனுக்கு ஒருவிதமான ஸ்வாதந்த்ர்ய மிருப்பதென்பதையும் ஒழிந்து விடுகின்றன; இவனுக்கு கர்மபலங்களினின்றும் மீட்சியையும் கொடுப்பதில்லை; அர்த்தமில்லாமல் விதிவசம் (fatalism) என்று சிற்றறிவினால் மயங்குகிறோமென்று மேல்நாட்டவர் நம்மை யிகழ்வதற்கும் இடம் கொடுத்துவிட்டன.

வ்யாஸ பகவானுடைய சிஷ்யரான ஜைமினியே கர்மங்களே பலத்தைக் கொடுப்பதாக எண்ணுவதாய் ஸூத்ரத்திலேயே சொல்லவில்லையா? என்பதற்கு ஸமாதானம், ஜைமினியின் ஸூத்ரங்களின் மற்றப்பாகங்களைக் கவனிக்க வேண்டுமென்பதே. கர்மங்களினால் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து பகவானே அவ்வோ பலங்களைக் கொடுக்கிறானென்பது அங்கு ஏற்படும். ஜனங்களுக்கு வைதிக கர்மங்களில் ச்ரத்தைக் குறைவு வந்து நாஸ்திகர்களாகாமலிருக்கும் பொருட்டுக் கர்மத்தை ச்லாகித்தபடி இது என்று அறியத்தக்கது.

(தொடரும்)

186728

ஸ்ரீ:

பகவதவதார நிரூபணம்*

ஸ்ரீ ரங்கவிஹாரம் ரங்கநாயகீஹ்ருதயாம்புஜ ஸம்வாஸம் ।
காருண்யாதி குணாவிஷ்டம் பரவ்யூஹாதி ரூபிணம் ॥

ஸமஸ்தசிதசித்வஸ்து சேஷியாய் பரமகாருணிகனான ஸ்ரிய:பதி அநாத்யவித்யா கர்மாதி ப்ரவாஹத்தி லொழுகிக் கரையேற விரகற்று அலமருகின்ற க்ஷேத்ரஜ்ஞரைத்தானே ஜ்ஞாநக்கைகொடுத்து எடுக்கவிடம் பார்த்து, ஆதியில் இவர்களுக்குக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுக்க ஸங்கற்பித்து ஜகத்ஸ்ருஷ்டியின் பொருட்டுமுதலில் பரமபத நிலயனான தான் தன்னை ஸ்ருஷ்டிக்கத் தொடங்கி (ஸ்ருஷ்டி—சரீரபரிக்ரஹம்) 'நித்யோதிதாஸ்ச ஸம்வைஸ் ஸுவ தயா ஸாந்தோதிதோ ஹரி:।' என்கிறபடியே பரரூபத்தில் நின்றும் 'சாந்தோதிதர்' என்னும் வ்யூஹவாஸுதேவாதிரூபங்களாலும் விபவாதி ரூபங்களாலும் அவதரிக்கிறான். இப்படியுண்டாகும் பகவத்ரூபங்கள் பரவ்யூஹ, விபவ ஹார்த்த அர்ச்சா பேதங்களால் ஐந்துப்ராகாரங்களாயிருக்கும். இந்தப்ராகாரபேதம் விக்ரஹாம்சத்திலேயே வரும். ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு வராது. அது எல்லாத்திலும் எக்காலத்திலும் ஓரேரூபமாயிருக்கும்.

பின்னும் இவ்வவதாரங்கள் பூர்ணாவதார மென்றும் அம்சாவதார மென்றும் இரண்டுவிதமாயிருக்கும். இது ஸ்ரீ பௌஷ்கர ஸம்ஹிதையில் 'ஸ்வபாவஜஹ ஸ்வாவதாராணாம் ராகஸ்ய தே:। யத்து ஸ்வேச்சயாஸம்ஸூத ப்ராது ஸம்பவாநாம் ச ॥' (தாமரையிலுதித்தவனே, தன்ஸ்வபாவத்தைவிடாமலே ஆக்ருதியின் மாறுதல்களினால் மாத்திரம் உண்டாகும் அவதாரங்கள் வேறு) இத்யாதிகளால், வேறுசேதன ஸம்பந்தமில்லாத முக்கிய அவதாரங்களைச்

* இஃது கோயமுத்தூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையில் சுண்டப்பாளயம் ஸ்ரீ. உ. வெ. அ. திருவேங்கடாசார்யர் ஸ்வாமி செய்த உபந்யாஸத்தின் ஸங்க்ரஹம்.

சொல்லிவிட்டு கௌண (தாழ்ந்த) அவதாரங்களைச் சொல்லத் தொடங்கி ப்ரும்மா, ருத்ரன், புத்தர் முதலிய ஜீவர்கள் பகவானால் அதிஷ்டானம் மாத்திரம் பண்ணப்பட்டவர்கள் என்று அறுதியிடப்பட்டது (பரமதபங்கம்.)

முக்ய ப்ராதுர்பாவ மென்பது பூர்ணவதாரம்; கௌணப்ராதுர்பாவ மாவது அம்சாவதாரம் ஜ்ஞாநம்பலம் முதலிய ஆறுகுணங்களும் பூர்ணமாகவும் ஜீவாத்மாவின் ஸம்பந்தமில்லாமலும் தானே ஸாக்ஷாத்தாக அவதரிக்கை பூர்ணவதாரம். அந்தந்த ஜீவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாக விருக்கும் பகவான் தன் ஐச்வர்யாதி குணம்சங்களினால் ஜீவன்மூலமாய் ஆவிர்ப்பாவத்தோடு சேர்ந்து அவதரிப்பது அம்சாவதாரம். வராஹ, நாராயண கூர்ம, மோஹந, நரஸிம்ஹ, வாமந, ராம, க்ருஷ்ணாதிகள் பூர்ணவதாரங்கள். ஹிரண்யகர்ப்ப, ருத்ர, புத்த கபில, நாரத, ப்ருது, தத்தாத்ரேய, வ்யாஸாதிகள் அம்சாவதாரங்கள். இந்த அவதாரக்ரமம் ஸ்ரீபாகவதம் 1. ஸ்கந். 3. அத். இல் காணப்படும்.

பூர்ணவதாரம் அம்சாவதாரம் என்னும் பிரிவு விபவங்களில் வரும். மற்ற அவதாரங்களில் பூர்ணத்வமே யுள்ளது.

இப்படி பஞ்சப்ரகாரனை பகவான் 'அம்பஸ்யபாரே புவநஸ்ய மத்யே நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே மஹதோ மஹீயாந் சுக்ரேண ஜ்யோதீம்ஷி ஸமநுப்ரவிஷ்ட: ப்ரஜாபதிஶ்சரதி கர்பே அந்த: । அம்.க: । என்று தைத்திரீய உபநிஷத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டான். அம்பஸ்யபாரே - மஹார்ணவத்தில்; இத்தால் பத்மநாபன் முதலிய வ்யூஹங்கள் சொல்லப்பட்டன. புவநஸ்ய மத்யே - லோகத்தின் நடுவில்; பதிநான்கு புவனங்களையுடைய அண்டத்தின் நடுவிலென்றபடி. இத்தால் தேவரூபமான உபேந்த்ராதி, மனுஷ்ய ரூபமான ராமக்ருஷ்ணாதி, திர்யக் ரூபங்களான மத்ஸ்யகூர்மாதி, ஸ்தாவரரூபமான அச்வத்தாதிகளும் அர்ச்சாவதாரங்களும் சொல்லப்பட்டன. கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலிய 108 திவ்யதேசங்களிலும், க்ராமநிகேதனங்களிலும் இருப்பவை அர்ச்சாவதாரங்கள். நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே - (அகம்-துக்கம்) துக்கமில்லாத பரமபதத்தின்மேல்; ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் பரரூபத்தைச் சொன்னபடி. - மஹதோ மஹீயாந் ஸமநுப்ரவிஷ்ட: என்றதினால் ஸர்வாந்தர்யாமியான இவ்யாத்மஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது இதை அர்ச்சையென்று சிலர் சொல்வது. ப்ரஜாபதிஶ்சரதி கர்பே அந்த: - (கர்பே - ஹ்ருதயத்தில்)—என்றதினால் அந்தர்யாம்ய வதாரங்கள் சொல்லப்பட்டன.

1. பரரூபம் - இது நித்யஸூரிகளுக்கும் முக்தர்களுக்கும் ஸேவிக்கத்தக்கதாய் 'வானுயரின்பம் மன்னி வீற்றி'ருக்கிற நித்யமான திவ்யமங்களவிக்ரஹம்.

இந்த ரூபத்தை 'ஸவ்யம் பாதம் ப்ரஸார்ய' என்னும் ஸ்லோகத்தினால் ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷையில் அநுஸந்தித் தருளினர். இப்பரவிக்ரஹத்துக்கு 'இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:' என்று பகவானுடையநித்யமான இச்சையில் ஸ்திதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஸத்யம், ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ஆநந்தம் அமலம் என்று உபநிஷத்துக்கள் நிர்ணயித்தன இதை ஆழ்வார்கள், 'உணர்முழுநலம்' 'நந்தாவிளக்கே அளத்தற்கரியாய்', 'சூழ்ந்ததனிற் பெரிய சுடர்ஞான வின்பம்' 'அமலன்' என்றபடிகளில் அநுஸந்தித்தார்கள். இப்படி நிரூபிக்கப்பட்ட பகவானுடைய குணங்களில் ஜ்ஞாநம், பலம், ஐச்வர்யம் வீர்யம், சக்தி, தேஜஸ், என்பவை அவனுடைய பரத்வத்துக்கு (ஸர்வர்களுக்கும் மேற்பட்டவன் என்பதற்கு) உறுப்பாயிருக்கும். ஸௌசீல்யம், வாத்ஸல்யம் முதலியவை அவனுடைய ஸௌலப்யத்தைக் காட்டி அவனை எளிதில் எவரும் ஆச்ரயிக்கைக்கு உறுப்பாயிருக்கும்.

இந்தப் பரரூபத்தை நித்யஸூரிகளும் முக்தஜீவர்களும் அனுபவிக்கிறார்கள். இந்தப் பரவாஸுதேவ விக்ரஹத்துக்கு நித்யவிபூதிநிர்வாஹஸங்கல்பத்தாலே 'நித்யோதிதம்' என்று பெயர் இதனின்றும் வ்யூஹவாஸுதேவர் உண்டானர். இந்த ரூபத்தாலே லீலாவிபூதியாகிற ப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டிஸ்திதி முதலியவைகளை நிர்வஹிப்பதால் இதை 'சாந்தோதித' மென்கிறது.

2. வ்யூஹம் - இது பரவாஸுதேவ ரூபத்திலிருந்து கிழ்க்கூறிய வாஸுதேவர், ஸங்கர்ஷணர், ப்ரத்யும்நர், அநிருத்தர் என்னும் ரூபங்களால் வரும் வகுப்பு. இந்த ரூபங்களில் பகவான் வெளிக்காட்டும் விசேஷ குணங்கள் தத்வத்ரய சிந்தனதிகாரத்தில் ப்ரமாணத்துடன் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த ஸங்கர்ஷணாதி வ்யூஹரூபங்களுக்கு அபிமானம் மூன்று, ஆகாரம் மூன்று, லீலைகள் மூன்று, என்று பிரிவு. அபிமானங்கள், ஜீவாபிமானம், மனோபிமானம், அஹங்காராபிமானம், என்று முறையே மூன்று. ஆகாரங்களில் மூன்றாவன, சாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகத்வம், தர்மத்தை நடப்பித்தல், தத்வத்தை அறிவித்தல். மூன்று லீலைகளாவன, ஜகத்தின் ஸம்ஹாரம், ஸ்ருஷ்டி, ரக்ஷணம். ஈச்வரன் ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ன அநிருத்தரூபியாய்க் கொண்டு தன் ஆநந்தத்துக்கு ப்ரவாஹமாய் ஜீவன்மனஸ் அஹங்காரம் இவைகளுக்கு அபிமானியாய் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரம் மோக்ஷங்கொடுத்தல் முதலிய வ்யாபாரங்களுக்கும், சாஸ்த்ரத்தைப்ரவர்த்திப்பித்தல், தர்மத்தை நடத்துதல் தத்வத்தை அறிவித்தல் ஆகியமூன்று ஆகாரங்களுக்கும் தானொருவனே முக்யகர்த்தவாகிறான் என்று தாத்பர்யம்.

இந்த 4 வ்யூஹங்களினின்றும் அடைவே ஒரொன்றிலே மும்மூன்றாக அவதரித்த கேசவன் முதலிய 12 ரூபங்களும் வ்யூஹாந்தரங்கள். இவர்கள் மார்க

ஸ்ருஷ்டித்து 12 மாஸங்களுக்கும் 12 ஆதித்யர்களுக்கும் நிர்வாஹகராயிருப்பர். கேசவாதி வ்யூஹாந்தரங்கள் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் முதலியவைகளில் இவர்களுடைய நிலை விசேஷித்திருக்கும்.

3. விபவங்களாவன — வ்யூஹமடியாக வருகிற பத்மநாபன் முதலான முப்பத்தொன்பதில்வான ரூபங்கள். இவற்றில் ஈச்வரன் அவ்வோ கார்யங்களுக்கீடாகத் தான் வேண்டினகுணங்களை வேண்டின போது மறைத்தும் வேண்டியபோதும் ப்ரகாசிப்பித்தும் நடத்தும். ராமாவதாரத்தில் ப்ராதிமாக ஜ்ஞானசக்திகளை மறைத்தான், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஜராஸந்தாதியுத்தங்களிலொளித்தான் ஜடாயுவுக்குப் பரகதியைக் கொடுத்தான். ஸமுத்ரராஜன் மேல் சீறி 'ஸௌமித்ரே ஆநய ஸாபம்' (லக்ஷ்மணா, வில்லைக் கொண்டுவா), 'ஜகத் ஸபர்வதம் பரிவர்த்தயாமி' (மலைகளுடன் ஜகத்தைச் சுழற்றிவிடுகிறேன்) என்றானே!

இவற்றிலும் பல அவாந்தர பேதங்களுண்டு. க்ருஷ்ணனுடைய ரூபங்கள் அநந்தங்களென்னப்பட்டன. அப்படியே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன். யோகந்ருஸிம்ஹன் சதுர்ப்புஜ அஷ்டபுஜ ந்ருஸிம்ஹன், முதலியவைகள்பல. இவற்றில் வாமனரூபத்தில் த்ரிவிக்ரமரூபம்போல் தோற்றுமவை விபவாந்தரங்கள்.

கபிலர் முதலியவர்கள் ஸாக்ஷாத் பகவதவதாரங்களன்று, அநுப்ரவேசாவதாரங்கள், அதாவது அந்தந்த ஜீவர்களைத்தன் விக்ரஹத்தினாலாவது சக்தியினாலாவது அதிஷ்டானம் பண்ணி அவர்களை நியமனம் பண்ணுதலாம்.

4. அந்தர்யாம்யவதாரமாவது - ஸர்வருடையவும் ஹ்ருதயங்களில் பரரூபத்தின் பரிணாமமடியாக உண்டான ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதொரு ரூபத்தோடிருக்கும் நிலை. இதனால் உபாஸநயோக்யதையில்லாத திர்யக்குக்களின் ஹ்ருதயத்தில் இந்த ரூபமில்லையென்றதாயிற்று. இது ஸர்வாந்தர்யாமியான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்க இழிவாருக்குத் துறையாகச் சொல்லப்பட்டது.

இப்படிப் பரவ்யூஹாதிகளென்றுபடிக்கப்பட்ட ப்ரகாரத்தில் ஹ்ருதயபுண்டரீகத்திலிருப்பதொரு அந்தர்யாமி ரூபம். இதைத்தான் 'நீலதோயத மத்யஸ்தா' 'அங்குஷ்ட மாத்ர: புருஷ:', 'தஹரம் விபாப்மம்', ஸமஸ்தசேதநாசேதன வஸ்துக்களிலும் ப்ரேரகனாய் நிற்கும் நிலமற்றொரு அந்தர்யாமிரூபம்.

5. அர்ச்சாவதாரம் என்பது மேற்கூறிய ரூபங்கள் தானே ஆச்ரிதர்க்காக அவர்களபேக்ஷித்தபடியிலே 'பிம்பாக்ருத்யா' என்கிறபடியே அவர்கள் எழுந்தருளப்பண்ணும் பிம்பங்களில் அவையளவாக வந்து நிற்கும்நிலை.

இதில் பேதங்கள், ஸ்வயம்வ்யக்தம், தைவம், ஆர்ஷம் முதலியவை. இவற்றில் விசிஷ்டப்ரதிஷ்டை செய்தபின், ப்ரஸாதம் பண்ணுமன்வரும் ஈச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் பகவத்ரூபம் அப்ராக்ருதமயமாயிருக்கையை அநுஸந்திக்க வேண்டும். ப்ராக்ருத அப்ராக்ருதஸம்பந்தமும் கூடும், ப்ராக்ருதமான இந்த லோகத்தில் பகவதவதாரமும், (ஸ்ரீபாகவதத்தின்படி) ஸசரீரத்துடன் வைதிகன் பிள்ளைகள் முதலானோர் பரமபதம் போவதும் இதற்கு நிதர்சனங்கள்.

அப்படியே அர்ச்சாவதாரரூபத்துக்கு பகவதநுப்ரவேசத்தால் சுபாச்ரயத்வமும் (பாபத்தைக்கழிக்கும் தன்மையும் ஆச்ரயிக்கத்தகுந்த தன்மையும்), ஷாட்குண்ய (ஜ்ஞானம் பலம் முதலிய 6 குணங்களுடைய) பூர்த்தியுமுண்டு. இந்த அர்ச்சாவதாரமே, "அர்ச்சகஸ்ய தபோயோகாத் அர்ச்சநஸ்யாதிசாயநாத். ஆபிரூப்யாச்ச பிம்பஸ்ய ஸந்நிதத்தே ஹரி: ஸ்வயம்॥ தேவ தேவ: ஜகந்நாத: அநந்தாஸந ஸம்ஸ்தித:। தேவ்யஶ்ச ஸ்ரீ பூமி நீலாச்ச பார்ஷதாஸ்ஸஹ ஸேவயா:। பிம்பாக்ருத்யா தயா ஸார்தம் ஸந்நிதத்தே॥ (அர்ச்சகருடைய தபஸ்ஸினாலும் பூஜையின் அதிசயத்தினாலும், பிம்பத்தினும் அழகியரூபத்தினாலும் ஹரியானவர் தானும் அதில்வந்திருக்கிறார். அநந்தாஸநத்தில் வீற்றிருப்பவராயும் ஸ்ரீபூமிநீளைகளோடு கூடினவராயும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுமாயிருக்கும் ஸர்வேச்வரன் தன் ரூபங்களெல்லாவற்றோடும் கூட பிம்பத்தின் ஆக்ருதியுடையவனாகத்தன்னைச் செய்து கொண்டு எழுந்தருளி அதில் ஸாந்நித்யம் பண்ணுகிறான்) என்னும் ப்ரகாரங்களில் சொல்லப்பட்டது.

இந்த அர்ச்சாவதாரமானது பரம் வ்யூஹம் முதலியவற்றைக் காட்டிலும் நமக்கு மிகவும் கிட்டியிருப்பதாலும், ஸுலபமாய் ஆச்ரிக்கத் தக்கதாகையாலும், கண்ணுக்கு இலக்காயிருப்பதாலும், ஸுகமாய் த்யானம் பண்ணுவதற்கும் சரணாகதி பண்ணுவதற்கும் விஷயமாகக்கூடியது. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீலோகாசார்யர் 'பூகதஜலம் போலே அந்தர்யாமித்வம்; ஆவரணஜலம் போலே பரத்வம்; பாற்கடல்போலே வ்யூஹம்; பெருக்காறுபோல விபவங்கள், அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே அர்ச்சாவதாரம்' என்றருளிச்செய்தார். மற்ற ஜலங்களைப்போலல்லாமல் தாஹமுண்டாய்ப் பானம் பண்ணுவார் த்ருஷ்ணையைப் போக்கிப்பின் வருகிறவர்களுக்கும் மடு உதவுகிறப்போல் ஆலயங்களிலும் க்ருஹங்களிலுமிருந்துகொண்டு அப்போதுள்ளவர்க்கும் ஸேவ்யனாய், பின்வருபவர்க்கும் உபஜீவ்யமாகிறது அர்ச்சாவதாரம், என்றர்த்தம்.

இப்படி அவதரிக்கும் அவதாரங்களெல்லாம் மோக்ஷங் கொடுக்கவல்லவை. இவையெல்லாம் உண்மையானவையென்றும், இவற்றின் விக்ரஹங்கள் சுத்தஸத்வமயமான த்ரவ்யத்தாலானவையென்றும், அவதாரத்துக்கு

ஈச்வரன் இச்சையேகாரணம் என்றும், தர்மஸம்ரக்ஷணம் பண்ணவேண்டிய ஸமயமே காலமென்றும் ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பது முதலியவையே ப்ரயோஜனங்களென்றும் ஸ்ரீகீதையில் அவதாரரஹஸ்ய ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்டது அப்படியே அர்ச்சாவதாரமும் ஆயாஸமில்லாமல் மோக்ஷந்தருமென்பது 'விஶந்த்யாஸ்ய தோஷஸ்ந்தாஶைவ ப்ரஹ்மாவிணீம்' (அர்ச்சாவதாரத்தில் ஆராதனம் பண்ணுகிறவன் தன்பாவங்களை யொழித்து ப்ரும்ம ரூபமாகிய அதிலேயே ப்ரவேசிக்கிறான்—ப்ரும்மத்தை, மோக்ஷத்தை, அடைகிறான் என்றபடி) என்பது முதலியவற்றால் தெரிவிக்கப்பட்டது. 'ஆழ்வார்களும் இவ்வவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞாநத்தையும் அர்ச்சாவதாரவைலக்ஷண்யத்தையும் ப்ரசுரமாக அநுஸந்தித்து இதுக்குப் பேரணியாக பரத்வத்தைக்கண்டு போந்தார்கள்' என்று ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தார்.

ஈச்வரன் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் பத்நீயோடு சேர்ந்தே யிருக்கும், இங்கு 'ஶங்கராஜஸ்ய ஸந்நிதாநம்', 'ஶங்கரீம் ஸவஹ்ஸந்நிதாநம்', 'அஸ்யேஶாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ' (இந்த ஜகத்துக்கு ஈச்வரியாகிய விஷ்ணு பத்நி), நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும்', என்பது முதலிய எண்ணிறந்த ப்ரமாணங்கள் அநுஸந்திக்கத் தக்கவை.

அ. திருவேங்கடாசார்யர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீ ஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸதாசார நிஷ்கர்ஷம்.

ஸகலதர்மாநுஷ்டாநங்களுக்கும் யோக்யமானஇப்பரதகண்டத்தில், விந்தியபர்வதத்திற்கும், ஹிமவத் பர்வதத்திற்கும் நடுவான ஆர்யாவர்த்த தேசத்திற்கும் மற்றெல்லா தேசங்களையும் விட ஒரு உத்கர்ஷமுண்டு. இந்த தேசத்திலுள்ள ஆர்யர்களனைவரும் தங்கள் தங்கள் வர்ணத்திற்கும் ஆச்ரமத்திற்கும் உரிய கர்மங்களை ஆசரித்துக்கொண்டு மேன்மையை அடைந்துவருகிறார்களென்று தேச சரித்திரங்களை படித்தும் அநேகர்கள் வியக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. அதனால் இதை கர்மபூமியென்று கொண்டாடுகிறார்கள். தேவதைகளும் இந்த பூமியில் படிக்க வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறார்கள். வெகு பரிசுத்தங்களாய், தன்னிடத்தில் அவகாஹித்தவர்களைப் பாபங்களினின்று விடு-

விக்கு மவைகளாய்ப் புண்ணியங்களாயுமுள்ள நதிகளாலும், ஸ்ரீரங்கம் முதலான புண்யக்ஷேத்ரங்களாலும், நான்கு வேதங்களாலும் புராணங்களாலும் வ்யாகரணம் முதலான சாஸ்த்ரங்களாலும், அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கி வருகிற இப்பரதகண்டத்தில், அநாதிகாலமாய், ப்ராஹ்மணர்களென்றும், க்ஷத்ரியர்களென்றும், வைச்யர்களென்றும், சூத்ரர்களென்றும் நான்கு வர்ணங்கள் விராட்புருஷனை பகவானுடைய, முகம், கைகள், தொடை, கால்கள் இவைகளில் நூதனமாய் ஏற்பட்டவை யல்லவென்றும், அந்த நாலு வர்ணங்களும் அவரவர்களுடைய பூர்வகர்மத்திற்கும் குணத்திற்கும், தக்கவாறே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதே யொழிய பகவானுக்கு இவ்விஷயத்தில் பக்ஷபாதமில்லை யென்றும், ஆகவே ஜாதி அநாதி யென்றும், அவைகளையழிக்க வொண்ணாதென்றும், அப்படி யத்னிப்பது பகவானுடைய திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பாயிராது என்றும், ஆகையால், அந்தந்த வர்ணங்களுக்கும் ஆச்ரமத்திற்கும் அநுகுணங்களான கர்மங்களை அநுஷ்டித்தால் நன்மை யெறலாமென்றும், மஹர்ஷிகள் தங்கள் யோகத்ருஷ்டியினால் எல்லா விஷயங்களையும் அறிந்து, ஸதாசாரத்தைக் கைப்பற்ற வேணுமென்றும், ஸதாசாரத்தை விட்டால் நன்மைகூடாதென்றும், நிஷ்கர்ஷித்திருக்கிறார்கள். இதில் விசாரிக்கப்படவேண்டிய விஷயங்கள். (1) ஸத்துக்கள் இன்னாரென்பது, (2) ஸத்துக்களின் லக்ஷணம், (3) ஆசாரம் இன்னதென்பது (4) ஸதாசாரத்தை விட்டால் உண்டாகும் கெடுதல், (5) ஆசாரத்தினால் உண்டாகும் நன்மை, (6) ஆசாரத்தினாலே மேன்மை பெறலாமென்பது.

(1) ஸத்துக்களென்றால், பரமாத்மாவின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை உள்ளபடியே அறிந்து, அறிந்த வண்ணமே அயலாரைப் போதிப்பித்து, அவர்களை சாஸ்த்ர முறையை அநுஷ்டிக்கும்படி செய்து, தாங்களும் அவ்வண்ணமே அநுஷ்டிப்பவர்கள். அவர்களே மஹான்களென்றும், ஸாதுக்களென்றும், சிஷ்டர்களென்றும் ஸஜ்ஜநர்களென்றும், ப்ரும்மவித்துக்களென்றும் வழங்கப்படுவார்கள்.

ஸ்ரீபாகவதத்தில், ஸ்ரீசுகர் இவ்வித ஸத்துக்களின் ஸேவை, முக்திபர்யந்தமான நன்மையைக்கொடுக்குமென்று சொல்லி, உடனே அவர்களின் லக்ஷணத்தையும், அருளிச்செய்திருக்கிறார்:— (மஹத்ஸேவாம் த்வாரமாஹுர்விமுக்தே: தமோத்வாரம் யோஷிதாம் ஸங்கிஸங்கம் । மஹாந்தஸ்தே ஸமசித்தா: ப்ரஶாந்தா: விமந்யவ: ஸுஹ்ருத: ஸாதவோ யே ॥) முக்திக்கு மஹான்களின் ஸேவைகாரணமாகுமென்று சொல்லுகிறார்கள். நரகத்திற்கு ஸ்த்ரீகளுடைய ஸம்பந்தமுள்ள ஒருவனுடைய ஸம்பந்தமே போதுமானது,

மஹான்கள் யாரெனில், எவர்கள் ஸமமான சித்தமுள்ளவர்களோ, வெளிப்புலன்கள் உட்புலன்களை வென்று கோபத்தை ஜயிப்பவர்களோ, எல்லோரிடத்திலும் நன்மை பாராட்டுவோர்களோ, கர்மாநுஷ்டாநத்தில் ஸமர்த்தர்களோ அவர்கள் மஹான்கள் என்று 'யத்ருச்சாலாப ஸந்துஷ்டா: ஸர்வபூத ஹிதே ரதா: | நிரஹங்காரிண: ஶாந்தா: தாந் நமஸ்யாமி ப்ராஹ்மணாந் ||' என்று [illegible]த்தில், கிடைத்ததைக்கொண்டு ஸந்தோஷிக்கிறவர்களும், பரோபகாரத்தில் ஊக்கமுள்ளவர்களும், ஸர்வபூதங்களையும் பகவத் சரீரமென்று நினைத்து அதினால் அவர்களிடத்தில் ஆநுகூல்யபுத்தி யுள்ளவர்களும், நான், என்றும், எனதென்றும், அகங்கார மமகார மற்றவர்களும், சாந்தர்களுமான ப்ரும்மஜ்ஞாநிகளான ப்ராம்மணர்களை அடிக்கடி தலைவணங்கி நமஸ்கரிப்பேன் என்று கண்ணனருளிச்செய்தார். ப்ரஹ்மத்தை அறிவதாலும், அறியாமையாலும், ஸத்தென்றும், அஸத்தென்றும் வ்யவஹரிக்கப்படுவா னென்பதை 'அஸந்நேவ ஸ பவதி அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத சேத் | அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத ஸந்தமேநம் ததோ விது: ' என்று ஶ்ருதியே வெளியிட்டது. அந்த ஸத்துக்கள் எல்லாரையும் விட மேலானவர்களென்று பாரதத்தில், உத்யோகபர்வத்தில், அடங்கிய ஸேநோத்யோகபர்வத்தில் 6 - அத்யாயத்தில், த்ருபதர் சொல்வது:—'பூதாநாம் ப்ராணிந: ஶ்ரேஷ்டா: ப்ராணிநாம் புத்திஜீவிந: | புத்திமத்ஸு நரா: ஶ்ரேஷ்டா: நராணாம் த்விஜாதய: | த்விஜேஷு வைத்யா: ஶ்ரேயாம்ஸோ வைத்யேஷு க்ருதபுத்தய: | க்ருதபுத்திஷு கர்த்தார: கர்த்ருஷு ப்ரஹ்மவாதிந: || ப்ரஹ்மவித்ப்ய: பரம் பூதம் ந பூதம் ந பவிஷ்யதி ||' என்று இதன் அர்த்தம் ஜங்கம ஸ்தாவரங்களுள், உயிருள்ளவை மேலானவை, அப்பிராணிகளைவிட புத்தியினால் ஜீவிக்கின்றவைகள் மேலானவை அவைகளிலும் மனிதர்கள் ச்ரேஷ்டர்கள், அவர்களிலும் ப்ராம்மணர்கள் ; அவர்களிலும், வித்வான்கள் ; அவர்களிலும் ஸுசிக்ஷிதமான புத்தியுள்ளவர்கள் ; அவர்களிலும் அறிந்தவண்ணமே அநுஷ்டிப்பவர்கள் ; அவர்களிலும் பரப்ரும்மத்தை அறிந்தவர்கள் என்று இவ்விதம் ஒருவரைவிட மற்றொருவர் மேல்பட்டவரென்று சொல்லி ப்ரும்மஸ்வரூபத்தை அறிந்த மஹான்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வஸ்து வேறொன்றுமில்லை என்று ஸாதுக்களின் பெருமைபாக்கச் சொல்லப்பட்டது.

(2) ஸாதுக்களின் லக்ஷணம். அச்வமேத பர்வத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது:—'அந்ய தேவதா பக்தா யே மத்பக்த ஜநப்ரியா: | மாமேவ ஶரணம்

ப்ராப்தா: தத்வஜ்ஞா: ப்ரகீர்த்திதா: | த்வாதஶாக்ஷர தத்வஜ்ஞா: சதுர்வ்யூஹ விபாகவித் | அச்சித்ர பஞ்சகாலஜ்ஞா: பஞ்ச ஸம்ஸ்கார ஸம்யுதா: | அர்த்த பஞ்சக தத்வஜ்ஞா: ஆகாரத்ரய ஸம்பந்நா: மஹாபாகவதா: ஸ்ம்ருதா: ||' என்று இதன் அர்த்தம், தேவதாந்தரங்களில் பக்தி யில்லாதவர்களும், என்னுடைய பக்தர்களிடத்தில் அன்புடையவர்களும் என்னையே ப்ராப்ய னென்றும் தீர்மான முள்ளவர்களும் ; த்வாதசாக்ஷரத்தின் கருத்தை அறிந்தவர்களும், வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களென்கிற நான்கு வ்யூஹத்தை யறிந்தவர்களும் இடைவிடாமல் பஞ்சகால பராயணர்களுமாய் இருப்பார்கள். மஹாபாகவதர்களோ வென்றால், அர்த்த பஞ்சகத்தை யறிந்தவர்களும், தாபம் புண்ட்ரம்யாக மந்த்ரம் நாம என்கிற பஞ்ச ஸம்ஸ்கார முள்ளவர்களும், 'அநந்யஶேஷத்வ அநந்யஶரணத்வ அநந்யபோஜநத்வ' மாகிற மூன்று ஆகாரமு முள்ளவர்களுமாயிருப்பர்கள் ஸ்ரீபாகவதத்தில் பாகவதர்களை மூன்றாகப் பிரித்து அவர்களுடைய லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'ஸர்வபூதேஷு ய: பஶ்யேத் பகவத்பாவமாத்மந: | பூதாநி பகவத்யாத்மந்யேஷ பாகவதோத்தம: |' (எவன், ஸர்வப்ராணிகளிடத்திலும் பகவான் அந்தர்யாமியாயிருக்கிறா னென்றும், அந்த பகவானுக்கு சரீரமாகயிருக்கிறது, ஸர்வபூதங்களு மென்றும் அறிவானோ அவன் உத்தம பாகவதன்,) என்றும், 'ஈஶ்வரே தததீநேஷு பாலிஶேஷு த்விஷத்ஸு ச | ப்ரேமமைத்ரீ க்ருபோபேக்ஷா ய: கரோதி ஸ மத்யம: ||' பகவானிடத்தில், பக்தியும், அவன் அடியாரிடத்தில், ஸ்நேஹமும், அஜ்ஞாநிகளிடத்தில் க்ருபையும், சத்ருக்களிடத்தில், உபேக்ஷையும்; என்றிப்படி வெவ்வேறான ஸ்வபாவம் எவனுக்குளதோ அவன் மத்திமபாகவத) னென்றும், 'அர்ச்சாயாமேவ ஹரயே பூஜாம் ய: ஶ்ரத்தயேஹதே | ந தத்பக்தேஷு சாந்யேஷு ஸ பக்த: ப்ராக்ருத: ஸ்ம்ருத: ||' (எவன் பகவானுடைய ப்ரதிமையில் மாத்திரம் ச்ரத்தையுடன் பூஜித்துக்கொண்டு, அவனடியார்களிடத்தில் அன்பினால் பூஜை செய்யாமலிருப்பனோ, அவன் அதம பாகவதன்) என்றும், சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'ஏகாதஶீம் த்விஜஶ்ரேஷ்ட யஸ்ய தீக்ஷா ச வைஷ்ணவீ | ஸர்வாத்மநா ஸதா நித்யம் விஷ்ணுதா விதாநத: || விஷ்ணுவிப்ரா ஸதா வைஷ்ணவ உச்யதே ||' (எவன் ஏகாதசி வ்ரதத்தை விடாத

வனே எவன் வைஷ்ணவ தீக்ஷைபெற்றவனே தன்னுடைய ஆசாரத்தினின்று இளைத்தளையும் நழுவாதவனே, பகவானிடத்தில் எல்லா பரத்தையும் ஸமர்ப்பித்து எல்லாபிராணிகளிடத்திலும் ஸமபுத்தியுள்ளவனே அவன் வைஷ்ணவன்) என்று ஸ்காந்தத்தில் வைஷ்ணவ லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'விஹிதா சரணம் கர்மவைராக்யம் விஷயேஷ்வபி । ஜ்ஞாநம் ஸ்வபர தத்த்வாநாம் ஸர்வேஷ்வபி ஸமாதரः ॥' (வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களை யநுஷ்டிப்பது, விஷயங்களில் பற்றில்லாமை, நிஷித்தங்களைத் தவருகை, ஜீவஸ்வரூப பரமாத்ம ஸ்வரூபங்களை நன்றாயுணர்தல், அந்த பகவானுடைய சிஹ்நங்களான ஸுதர்சந பாஞ்ச ஜந்யங்களை தரித்தல், அவன் திருவடியில் ஏகாந்தபுத்தி, இவை வைஷ்ணவ லக்ஷணங்கள்) என்று பரத்வாஜ மஹர்ஷியாலும் அருளிச்செப்யப்பட்டிருக்கிறது.

3. ஆசாரம். ஸத்துக்களென்று கீழ்ச்சொல்லப்பட்டவர்களே சிஷ்டர்களென்று எண்ணப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய ஆசாரம், அதாவது நல்லொழுக்கம், ஸதாசாரம் என்கிறது. தர்மத்தை அறிவதற்கு ஸாதநங்களான ப்ரமாணங்களுள் இதுவும் ஸாதன மெனப்படும். 'தர்மஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ப்ரமாணம் ப்ரதமம் ச்ருதிः । த்விதீயம் தர்மசாஸ்த்ரம் து த்ருதீயம் லோகஸங்க்ரஹः ॥ ச்ருதிஸ்ச வேதோ விஜ்ஞேயோ தர்மசாஸ்த்ரம் து வை ஸ்ம்ருதிः ॥' (தர்மங்களை யறிந்துகொள்ள விருப்பமுள்ளவர் முற்பட ச்ருதி யென்கிற வேதத்தையும், அதை யநுஸரித்த ஸ்ம்ருதி யென்கிற தர்மசாஸ்த்ரத்தையும், அதையும் அடியொத்தின சிஷ்டர்களின் ஆசாரத்தையும் ப்ரமாணங்களாகக் கைப்பற்ற வேண்டும்) என்றும்) 'ஆசாராத் ஸ்ம்ருதிம் ஜ்ஞாத்வா ஸ்ம்ருதேஸ்ச ச்ருதிகல்பநா ॥' (சிஷ்டாசாரத்தினுல் தர்மசாஸ்த்ரத்தை ஊஹித்து அதன் மூலமாக ச்ருதியைக் கல்பநம் செய்யவேண்டும்) என்றும் மனுமொழிந்தார். இவ்விஷயத்தில் வைதிக ஸார்வபௌமருடைய நிர்ணயம் அறியத்தக்கது. லோகாசாரம் ப்ரமாண மென்றால், ஜநங்கள் செய்கிற ப்ராயேண கூலிவாங்கி வேதம் சொல்லிவைப்பது வட்டிவாங்கி ஜீவிப்பது இவை முதலியதுகளும் ஆசாரமாகலாமோ என்றால், கேவல ஜநங்களின் ஆசாரம் ப்ரமாணமாகாது. ஆசாரம் என்கிற பதத்திற்கு சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்வது என்று அர்த்தமாவதால், சிஷ்டர்களின் ஆசாரமே ப்ரமாணம். சிஷ்டன் என்பவன் யாரெனில், 'தர்மேணாதிகதோ யைஸ்து வேதஸ்ஸபரிப்ரும்ஹணः । தே சிஷ்டா ப்ராஹ்மணாः ஜ்ஞேயாः ச்ருதிப்ரத்யக்ஷ ஹேதவः ॥' (எவர்களால், இதிஹாஸ புராணங்களாகிற அங்கங்களுடன் கூடின வேதங்கள்

அறியப்படுமோ ; தர்மங்களை அறிவதற்குக் காரணமான ச்ருதி ப்ரத்யக்ஷமு டைய அவர்கள் சிஷ்டர்கள்) என்று மனுவினுல் கூறப்பட்டவர்கள். ஆகவே வேதத்தை அறிந்து அதில் சொல்லியவண்ணம் அநுஷ்டிப்பவர் சிஷ்டராவர்; அவர்களின் ஆசாரம் நமக்கு உபாதேயமாகிறது; அவர்களின் உக்தியும் நமக்கு ப்ரமாண 'தர்மசாஸ்த்ர ரதாரூடா வேதகட்க தராத்விஜாः । க்ரீடார்த்தமபி யத் ப்ரூயுः ஸ தர்மः பரமஸ்ம்ருதः ॥' தர்மசாஸ்த்ரங்களாகிற ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டும், வேதமாகிற கத்தியை கையிலேந்தியவர்களுமான ப்ராம்மணர்கள் விளையாட்டாக வாகிலும் எதை சொல்லுவார்களோ, அதை ஸம்சயமில்லாமல் தர்மமாக ஏற்றுக்கொள்ளலா) மென்று போதாயனராலும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது நம்தேசிகனும் ருஷிகளுக்குக்கூட வருந்தியுக விந்யாஸம் பண்ணவேண்டி யிருக்கிற நிலங்களில், 'தர்மஜ்ஞஸமயः ப்ரமாணம் வேதாஸ்ச' என்று சொல்லுகிறபடியே ச்ருதி ஸ்ம்ருதி சரணர்களான பூர்வாசார்யர்கள் கண்டகசோதநம் பண்ணி நடந்த வழியிலே நடக்கையாலே நமக்கு வருவதொரு தப்பில்லை, யென்று அருளிச்செய்ததைப் பார்த்தால் சிஷ்டர்கள் என்றும் தம் பூர்வாசார்யர்களிடத்தில் இது பொருந்தி யிருப்பதாகத் தோன்று கிறது. அப்பேர்ப்பட்ட பூர்வாசார்யர்களின் ஆசாரமே நமக்கு உபாதேயமெ ன்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. 'யேதத்ர ப்ராஹ்மணாஸ்ஸம்மிநः' என்று சொல்லுகிற ச்ருதிகளுக்கு தேசிகனைப் போலுள்ள ஆசார்யர்கள் விஷயம் என்று ஸப்தத்திரத்நமாலிகையில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணனருளிச்செய்தார். 'ஸாதவः க்ஷீணதோஷாஸ்து ஸச்சப்தஸ் ஸாதுவாசகः । தேஷா மாசரணம் யத்து ஸதாசார ஸ உச்யதே ॥' (ஸத்துக்களென்றால் கர்மாநுஷ்டாநங்களால் பாபங்களைப் போக்கிக்கொண்டிருக்கிற ஸாதுக்கள். அவர்களுடைய யாதொரு ஆசாரணம் உண்டோ அது ஸதாசார மென்று சொல்லப்படும்) என்று விஷ்ணுபுராணத்தில் பராசரமஹர்ஷி யருளிச்செய்தார். இப்படி வேதத்தை யறிந்த சிஷ்டர்களின் ஆசாரம் பிரமாணம் எனில், இந்த்ர சந்த்ராதிகள் அஹல்யாகமநம் தாராகமநம் முதலிய அக்ருத்யங்களைச் செய்யவில்லையா? பரசுராமன் தன் தாயாரின் சிரஸைச் சேதிக்கவில்லையா? கண்டு கோஹத்தி செய்யவில்லையா? என்று சங்கிக்கலாம். இதை ஆபஸ்தம்ப மஹர்ஷி 'த்ருஷ்டோ தர்மவ்யதிக்ரமஸ் ஸாஹஸஞ்ச பூர்வேஷாம் । தேஷாம் தேஜோ விசேஷேண ப்ரத்யவாயோ நவித்யதே ॥ ததந்வீக்ஷ்ய ப்ரயுஞ்ஜாநஸ் ஸீதத்யவரோ ॥' (எந்த விடத்தில் முன்னோர்களுக்கு தர்மத்திலிருந்து நழுவு

நல் ஸாஹஸம் முதலியவை காணப்படுமோ, அதாவது அவைகளினால் அவதாரபுருஷர்களாகிய அவர்களுக்கு ப்ரத்யவாய முண்டாகாது. அபாரமான தேஜோ விசேஷத்தினால் ப்ரபலமான பாபங்களை நீறுகச் செய்யும் சக்திவாய்ந்த அவர்கள் செய்ததைப்பார்த்து அல்பஜ்ஞர்களாய் அல்ப சக்திகளான நாம் அந்த ஆசாரங்களை அநுஷ்டிக்கக்கூடாது) என்று சொல்லியிருக்கிறார். இதைச் செய்கிறதைச் செய்யாதே என்கிற விதி நிஷேதரூபங்களான சாஸ்த்ரங்கள் மனுஷ்யர்களைக்குறித்து ஏற்பட்டதால் தேவதைகளுக்கு அப்படியிருக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லை. இப்படிப்பட்ட தேவரஹஸ்யங்களில், யுக்திவாதம் செய்யக்கூடாதென்று மிடம் 'தைவமாநுஷ்யோ வாக்யேஷு ஹேதுவாதோ விநிந்தித: । பவிதவ்யம் ஸதா வத்ஸே மநீஷிணா ॥' என்று அநுசாஸந பர்வத்தில் பார்வதியைக்குறித்து சிவனால் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீ பாகவதத்தில் தசமஸ்கந்தத்தில் 'ஈச்வராணாம் வச: ஸத்யம் ததைவாசரிதம் க்வசித் । தேஷாம் யத் ஸ்வவசோயுக்தம் புத்திமாம்ஸ்தத் ஸமாசரேத் ॥' ஸமர்த்தர்களான பூர்வர்களுடைய வசனம் அனைத்தும் ப்ரமாணமே, சிலவிடங்களில் காணப்படும் சராசரங்களை நாமும் அனுஷ்டிக்காது, அவர்களின் உபதேசத்துக் கநுகுணங்களான ஆசாரங்களை மாத்திரம், 'ஸர்வஶாஸ்த்ராணி ஸம்ஹ்ருத்ய தத்த்வத: । ஸம்க்ஷிப்ய ஸாரம் க்ருஹீத ஶிலோஞ்சமிவ பண்டித: ॥' என்கிற ப்ரகாரம், பெரியோர்களுடைய நல்ல உபதேசங்களையும், சாஸ்த்ரங்களுக்கு விருத்தமல்லாத அவர்களினநுஷ்டானங்களையும், அவ்வவ்விடங்களிலிருந்து, களத்தில் சிதறின நெல்லை பொறுக்குவது போல, பொறுக்கிக்கொண்டு அனுஷ்டிக்கவேண்டும் ச்ருதியும் 'யாந்யஸ்மாகம் ஸுசரிதாநி தாநி த்வயோபாஸ்யாநி । நோ இதராணி ॥' என்று, பெரியோர்களின் நன்னடைக்கையை மாத்திரம் நாமனுஷ்டிக்க வேணுமே யொழிய அவதார புருஷர்களான அவர்களது விசித்ரமான அநுஷ்டானங்களை நாமும் அநுஷ்டிக்கலாகாது என்று சொல்லிற்று.

(இன்னும்வரும்.)

காடந்தேத்தி கோபாலாசார்யர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

பூதத்தாழ்வார்

அருளிச்செய்த

இரண்டாந்திருவந்தாதி.

அவதாரிகை.

முதற்றிருவந்தாதியிலே ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை நிர்ஹேதுக பகவத்க்ருபையாலே தோன்றிய பரபக்தி தசையையடைந்துள்ள ஞானவிசேஷத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்து, பகவானுக்கு சேஷமான விபூதியை ஸ்வதந்த்ரமென்றும் அந்யசேஷமென்றும் பிரமிக்கிற அஞ்ஞானவிருள் நீங்கும்படி பிருதிவி முதலிய பதார்த்தங்களைத் தகளி முதலினவாக உருவகஞ்செய்து காட்டி, உபய விபூதியையுடைய எம்பெருமானே சேஷியென்றும் அவனுக்கு சேஷமாயிருப்பதே ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபமென்றும், அவன் திருவடிகளிற் செய்யும் கைங்கர்யமே உபேயமென்றும், அந்த உபேயத்தைக் கைப்படுத்தித்தரும் உபாயமாவது அவன் திருவடிகளே யென்றும் அறுதியிட்டுப் பேசினர், முதலாழ்வார்களில் முதல்வரான பொய்கையாழ்வார், "பூதத்தார், 'வையந்தகளியா" என்பதில் உடனிருந்து எம்பெருமானுடைய குணங்களை அனுபவித்ததனால் அவனுடைய அருளாலேவந்த தமதுபரபக்தி பரஞானதசையையடையும்படி பரிபக்குவமாகிவளர, பரஞானதசையையடைந்த அந்தப் பிரேம விசேஷத்தாலே அப்பரமனது தன்மைகளை முழுவதும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்து, தம்முடைய அனுபவத்தை நாட்டிலுள்ளாரும் அறிந்து அநுஸந்தித்து வாழும்படி தமக்கு உண்டான பகவத்பிரேமையின் அவஸ்தாவிசேஷங்களைத் தகளி முதலியனவாக உருவகம்செய்து இறைவனைக்காண்பதற்கு இடையூறாக இருக்கும் இதயத்திருளைக் கெடும்படிசெய்து ப்ரத்யக்வஸ்துவான ஆத்மாவிலும் பரமாத்மாவிலுமுண்டாகும் ஐயந்திரிபுகளை யறுத்துப் பேசுகிறார், இவ்வந்தாதியில்.

பரபக்தி முதலிய மூன்றும் முதலாழ்வார் மூவர்க்கும் தனித்தனியே குறைவற உண்டாயிருக்குமானாலும், ஓரோர்த்தர்க்கு ஒவ்வொன்றே தலையெடுத்து மற்றையவை அதற்கு உள்ளே யடங்கியிருக்கும். பரஞானபரமபக்திகளின் சாயைமாத்திரம் தோன்றப் பரபக்தியே விஞ்சியிருக்கும். பொய்கையாழ்வாருக்கு பரபக்திமுற்றிப் பரிபக்குவமாகி மேலே பரமபக்தி தோன்றக் காரணமான பரஞானமே விஞ்சியிருக்கும் பூதத்தாழ்வாருக்கு பரமபக்தியே விஞ்சிப் பரபக்தி பரஞானங்களிரண்டும் அதற்குள்ளே மறைந்துகிடக்கும், பேயாழ்வாருக்கு. இப்படி ஒருவர்க்கொருவருடைய கருத்தை யொட்டியே முதலாழ்வார்கள் மூவரும் பிரபந்தம் அருளிச்செய்வர். இவர்கட்கு இவ்வாறு உண்டாகிய பரபக்தி முதலியவற்றினுடைய உத்பத்தியும் வளர்ச்சியும் 'இது இன்னார்க்கு இப்போது தலையெடுக்கக்கடவது, இன்னார்க்கு அடங்கி நிற்

கக்கடவது என்னுமதுவும் ஆகிய இவையெல்லாம் எம்பெருமானுடைய நினைவாலே உண்டானவையாதலால், இவற்றில் யாதொராக்ஷேபமும் உண்டாக்கக்காரணமில்லை. இந்தப் பரமபக்தி முதலிய மூன்றும் ப்ராமாணிகர்க்கு முக்தியிலேயுண்டாகும். மயர்வரமதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கட்கோ, இங்கு இருக்கும்போதே எம்பெருமானுடைய திருவருளாலேயுண்டாயினது. இனி, இவற்றை எம்பெருமானிடத்து ப்ரார்த்தித்து பெறுதலும் உண்டு. எம்பெருமானை மேன்மேலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேணுமென்கிற அபிநிவேசம் பரபக்தி. பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் பரஜ்ஞானம். பின்னும் மேன்மேலும் பகவானை யநுபவிக்கவேணுமென்னும் அபிநிவேசம் பரமபக்தி. பகவானுடைய ஸம்ச்லேஷத்தில் ஸுகித்து விச்லேஷத்தில் (பிரிவில்) துக்கிக்கும்படியிருக்கை பரபக்தி. பூர்ணஸாக்ஷாத்காரம் பரஜ்ஞானம். அநுபவம் பெறுவிடில் நீரைப்பிரிந்த மீன்போலே மூச்சு அடங்கும்படியிருக்கை பரமபக்தி. இவ்வாறு பரபக்தி முதலியவற்றை நம் பூர்வாசார்யர்கள் விவரிப்பார்கள். "தர்சநம் பரபக்திஸ்யாத் பரஜ்ஞாநந்து ஸங்கமः புநர்விச்லேஷபீருத்வம் பரமாபக்திருச்யதே" என்று ஒரு காரிகையும் இவற்றைக் குறித்து வழங்குகின்றது.

தனியன்.

என்பிறவி தீர விறைஞ்சினே னின்னமுதா
வன்பே தகளி யளித்தானை—நன்புகழ்சேர்
சீதத்தார் முத்துக்கள் சேருங் கடன்மல்லைப்
பூதத்தார் பொன்னங் கழல்.

[இதன் பொருள்.] இன் அமுது ஆ - இனிமையான அம்ருதத்துக்குச் சமானமாக, 'அன்பே தகளி' - 'அன்பே தகளி' என்று தொடங்கும் ப்ரபந்தத்தை, அளித்தான் - (உலகத்தார்க்குத் தமது) பரமகிருபையினாலே வெளியிட்டவரும்,— நன்புகழ் - நல்ல (எல்லையில்லாத) கீர்த்தி, சேர் - சேரப்பெற்று, சீதத்து ஆர் முத்துக்கள் சேரும் - குளிர்ச்சி பொருந்திய முத்துக்கள் சேர்ந்துள்ள, கடல்மல்லை - திருக்கடன்மல்லையிலே திருவவதரித்த, பூதத்தாழ்வார் ஐ - பூதத்தாழ்வாரை, பொன் அம் கழல் - பொன்போல் அழகிய (விரும்பத்தகுந்த) திருவடிகளை, என்பிறவி தீர - எனது பிறவி நீங்கும்படி, இறைஞ்சினேன் - ஸேவித்தேன்; எ - று).

திவ்ய ப்ரபந்தத்தை உபகரித்தவரும் திவ்யதேசத்தை ஜந்மதேசமாகவுடையவருமான பூதத்தாழ்வாருடைய திருவடிகளைப் பிறவிநோயறும்படி ஸேவித்தேனென்றவாறு.

முதலிரண்டடி இவ்வாழ்வார் உபகரித்த வைபவத்தையும், பின்னிரண்டடி இவரது ஜந்மவைபவத்தையும் சொல்லுகின்றன. "பூ ஸத்தாயாம்" என்றபடி ஸத்தையென்னும் பொருள்கொண்ட வடமொழி வினைப்பகுதியினின்று பிறந்த பெயராதலால், பூதம் என்பது உளனாயிருக்கை யென்று பொருள்படும்; எம்பெருமானை யறிதலாலே தம்து உளனாயிருக்கையைப் பெற்றவராதலால், 'பூதத்தார்' என்று இவர்க்குப் பெயராயிற்று; பகவத்ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றிருப்பவனே ஸத்தைப் பெற்றவனென்றும், அந்த ஜ்ஞானத்

தைப் பெறாதவன் ஸத்தைப்பெறாதவனென்றும், "அஸந்நேவ ஸ பவதி, அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேதசேத், அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்வேத, ஸந்தமேநம் ததோவிதுः" என்ற இடத்துத் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது காண்க. இனி, பூதம் - உண்மை என்று பொருள்படுதலால், உண்மையான அர்த்தத்தைத் தம்முடைய திவ்யப்ரபந்தத்தில் வெளியிட்டதனால், இவர்க்கு இந்தப் பூதத்தார் என்ற திருநாமம் வந்ததென்பாருமுண்டு; அன்றிக்கே, பூதமென்று ஆத்மாவுக்குப் பெயரிருத்தலால், "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம் (ஜ்ஞானியோ என்னுடைய ஆத்மாவென்பதே என்கொள்கை)" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநிகரான இவர் எம்பெருமானுக்கு ஆத்மாவாவரென்ற காரணம்பற்றி, இந்தத் திருநாமம் வழங்கலாயிற்றென்றுநும் ஒன்று.

"அமுதன்னசொன்மாலையேத்தித்தொழுதேன்' என்று இவர்தாமே அருளிச்செய்தலால், 'அமுதா அன்பேதகளியாளித்தான்' என்பது. நன்புகழ்சேர்' என்பதும், 'முத்துக்கள்சேரும்' என்பதும்—கடன்மல்லைக்கு விசேஷணம். 'சீதத்துஆர்' என்பதும்-முத்துக்களென்பதற்குவிசேஷணம். கடல்மல்லைக்குநன்புகழாவது-தலசயனத்துறைவாரையும் பூதத்தாரையும் தன்னிடத்து உடைமையாலானது. கடலில்தோன்றியதனால் முத்தும் சீதஸ்பர்சமுடையதாயிற்று. முத்துக்கள் என்றபன்மைக்குக் காரணம்-சங்கிடல்கொள்முத்தும் வானவரால் வணங்கப்படும்முத்தும் [எம்பெருமானும்]. கரைகடந்தமுத்தும் [பூதத்தாழ்வாரும்] என்றமூவகைமுத்துக்களும் இருப்பதாகும்.

"அன்பேதகளி" முதற்குறிப்பு என்னும் இலக்கணத்தால், அன்பேதகளியென்னு தொடங்கும் பிரபந்தத்தைக் காட்டிற்று. அளித்தானை என்ற இடத்துள்ள இரண்டனுருபு பிரித்து, பூதத்தார் என்ற இடத்துக் கூட்டப்பட்டது; அளித்தானாகிய பூதத்தாரை கழலை யிறைஞ்சு-இரண்டு செயப்படுபொருள்வந்தவினை: த்விகர்மகர்த்தரிப்ரயோகமென்ப்படும். உருபுமயக்கமாக, பூதத்தாரையென்பதற்கு-பூதத்தாருடைய என்று பொருள் கொண்டுரைத்தலும் ஒன்று.

நூல்.

அன்பே தகளியா யார்வமே நெய்யாக
இன்புருகு சிந்தை யிடுதிரியா—நன்புருகி
ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினே னாரணற்கு
ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்.

(இ-ள்.) ஞானம் தமிழ்- (பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி) அறிவித்தலையுடைய தமிழ்மொழியினாலான பிரபந்தத்தை, புரிந்த (உலகத்தவரும் அநுஸந்திக்கும்படி) விரும்பிச்சொன்ன, நான்- அடியேன்,— அன்பே-(பரபக்தியின் ஆரம்பதசையான) ஸ்நேகம், தகளி ஆ-(நெய் திரிஇவைகட்கு ஆதாரமான) தகளியாகவும், ஆர்வமே- (அதன் மூலமாகப்பிறந்த) அபிநிவேசம்,நெய்ஆக-நெய்யாகவும், இன்பு- (எம்பெருமானாகிற விஷயத்தின்) இனிமையாலே, உருகு-நீராக ஆகின்ற, சிந்தை-மனமானது, இடு திரி ஆ- (விளக்குக்கு) இடப்படுகிற திரியாகவும் கொண்டு, நன்பு-ஞானஸ்வரூபமாகியும் ஞானகுணகமாகியும் (பகவச்சேஷத்வத்தை முக்கியமான ஸ்வரூபமாகவுடைமையாகிய) நன்,

மையுள்ளதாயுமிருக்கிற ஆத்மா, உருகி-(எம்பெருமான்குணங்களைச் சுவைத்தலால்) நீர்ப்பண்டமாகி, ஞானம் சுடர் விளக்கு-பரஞானமாகிற பிரகாசமான தீபத்தை, நாரணற்கு-நாரங்கட்கெல்லாம் [நித்யவஸ்துக்களின் திரள்கட்கெல்லாம்] அயநமாக [ஆதாரமாக] இருத்தலால் இந்தபக்திக்கு ஏற்றஸம்பந்தத்தையுடையவனுக்காக, (ஸ்வஸ்வரூபமும் பரஸ்வரூபமும் உள்ளபடியே ப்ரகாசிக்கும்படி), ஏற்றினேன்-; (எ-று.)

எம்பெருமானது திருவருளால் தமக்கு அப்பெருமான்விஷயமாகத் தோன்றியுள்ள ப்ரீதியின் நிலைமைகளைத் தகளியும் நெய்யுமாக உருவகஞ்செய்து, ஸர்வசேஷியானநாராயணனுக்குப் பரஞானமாகிற சுடர்விளக்கை யேற்றி அடிமைசெய்யப்பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறாரென்க. ஜகத்தைப்பூமியும் சமுத்திரமும் சூரியனுமாகப்பலவகைப் படவைத்தாற்போல் எம்பெருமான் தமதுபரஞானத்திற்பல நிலைமையும்படி கடாக்ஷித்ததில் ஈடுபட்டு, பொய்கையார் வையம். முதலியவற்றைத் தகளிமுதலியன ஆக்கினாற்போல், அன்பு முதலியவற்றை அவ்வாறாக்கிக் கூறுகிறாரென்பாருமுண்டு.

பரபக்தியின் அங்குரரூபமான [முளையின்ஸ்தாநமான] அன்பைத் தகளியாகவும், அவ்வெம்பெருமானுக்கு என்வருகிறதோ? என்று பரிவுகொண்டு காப்பிட்டு அல்லது தரிக்க முடியாத பரபக்தியின் பரிபக்குவ நிலையான ஆர்வத்தை நெய்யாகவுங் கொண்டு பேசினார். இப்படிப் பரபக்திக்கு உபக்கிரமதசையும் பரிபக்குவமான தசையும் ஆகிய இரண்டு நிலைமையுண்டென்பதை "ஆவலன்புடையார்" என்றும் "சிரத்தை தன்னால் வேட்கை மீதூர" என்றும், "ஈரநெல் வித்திமுளைத்த நெஞ்சப் பெருஞ்செயுள் பேரமர் காதல்" என்றும் பெரியோர் பாசுரங்களிலும் காணலாம். "ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:" என்று ஸ்ரீகீதாசார்யன் அருளிச்செய்ததும் அதற்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் "காமோநாம ஸங்கஸ்ய விபாகதசா" என்று அருளிச்செய்திருப்பதும் காண்க. ஆகவே, இந்தப் பாசுரத்தில் அன்பு என்றது பரபக்தியின் ஆரம்பதசையையும், ஆர்வம் என்றது அதன் முதிர்ந்த நிலையையும் காட்டுமென்க. "ஈரநெல் வித்திமுளைத்த நெஞ்சப்பெருஞ்செய்" என்கிற இடத்தில் நம்மாழ்வார் பரபக்தி யுண்டாவதற்கு நெஞ்சை இடமாகச் சொல்லியிருக்க, இங்கே இன்புருகு சிந்தையிடுதிரியா நன்புருகி ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன்" என்று பரஞானத்திற்கு நெஞ்சு இடமென்று இவர் அருளிச்செய்தது. பரபக்தியிலே காரணமான நெஞ்சுமாத்திரம் உருகுவதாயிருக்க, பரஞானத்திலே காரணமான நெஞ்சோபகரணியான நெஞ்சும் உருகும் என்று தெரிவித்தற்காக: பரபக்திதசையில் நெஞ்சுமாத்திரமுருகுமென்பதை "உருகுமால் நெஞ்சமுயிரின்பரமின்றி" என்றும், பரபக்தியினடியாகத் தோன்றுவதான பரஞானத்தில் நெஞ்சத்தையுடைய உயிரும் உருகுமென்பதை "அறைகழற் சுடர்ப்பூந்தாமரை சூடுதற்கு அவர் ஆருயிருருகியுக்கநேரியகாதல்" என்றும் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்துள்ளார்.

ஆழ்வாரைக்கொண்டு கவிபாடுவிக்க விரும்பிய எம்பெருமான் ஸத்யஸங்கல்பனாகையாலும், எம்பெருமான் குணங்களைப் பேசியல்லது தரித்து நிற்கமாட்டாத தம் ப்ரக்ருதியினாலும், இவ்வாழ்வார், இந்தப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டியாய் விட்டதாக 'ஞானத்தமிழ் புரிந்த' என்று இறந்தகாலத்தாற் கூறினார்: இதனைத் தமிழர் தெளிவினால் எதிர் காலம் இறந்த காலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி யென்பர்

ஞானத்தமிழ் பிரபந்தத்திற்கு அடையடுத்த காரணவாகுபெயர். 'நன்பு' என்னும் குணப்பெயர் நன்மையையுடைய ஆன்மாவைக் காட்டியது பண்பாகுபெயர். (க)

ஞானத்தால் நன்குணர்ந்து நாரநான்றமங்கள்
தானத்தால் மற்றவன்பேர் சாற்றினால்—வானத்
தணியமர ராக்குவிக்கு மஃதன்றே நங்கள்
பணியமரர் கோமான் பரிசு.

[இ - ள்.] நாரணன்தன் - வகுத்த சேஷியான எம்பெருமானுடைய, நாமங்கள் - திருமேனி முதலியவற்றிற்கு வாசகமான திருநாமங்களையும், மற்று - மற்றும், அவன் - அப்பரமனது, (விபூதி யோகத்துக்கு வாசகமான), பேர் - திருநாமங்களையும், ஞானத்தால் - (பக்தியின் அவஸ்தாவிசேஷமான) ஞானத்தினாலே, நன்கு - நன்றாக (அவனுக்கும் தனக்குமுள்ள சேஷசேஷித்வ ரூபமான சம்பந்தம் செவ்வனே பதியும்படி), உணர்ந்து - உள்ளபடியறிந்து, தானத்தால் - (அவனைச் சொல்லியல்லது தரித்திருக்க முடியாத ப்ரேமத்தின்) முடிவெல்லையிலே நின்று, சாற்றினால் - அடைவுகெடக்கூப்பிட்டால், நாங்கள் - நமக்கு நிருபாதிக பந்துக்களாய், பணி - தொழுதலையே ஸ்வரூபமாகவுடையரான, அமரர் - அநந்தன் வைநதேயன் முதலிய நித்ய சூரிகட்கு, கோமான் - நிருபாதிக சேஷியானவனுடைய பரிசு - தன்மையாவது, வானத்து அணி அமரர் - பரமாகாசத்திலே (தமது ஸம்பந்தத்தாலே ஒருபேரொளியை அந்தப் பரமபதத்திற்குந் தரும்படி அழகுபடைத்துள்ள, அமரர் - என்றும் அழியாத சூரிகளாக, ஆக்குவிக்கும் அஃது அன்றே - செய்துவைக்கின்ற அதுவல்லவோ? (எ-று.)

பக்திபரவசராகி எம்பெருமான் திருநாமங்களைச்சொல்லிக்கூப்பிடுவார்க்கு அப்பரமன் தருகின்ற பரிசாவது-நித்யசூரிகளோடொத்த பெருமையைக் கொடுத்துப் பாதுகாப்பதே யென்றபடி. வானத்து அணியமரர் பரமபதத்துக்கு ஆபரணமாயுள்ள அமரரென்று மாம் பணியமரர்-ஒருநாள் பணிந்து ஒருநாள் பணியாமலிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளைப்போல இராதே நித்யாஞ்சலிபுடா:" என்கிறபடியே பணிகையே ஸ்வபாவமான நித்யசூரிகளென்க. பரிசு - வெகுமதியுமாம் 'சாற்றினால்' என்ற வினையெச்சம் - 'ஆக்குவிக்கும்' என்ற இடத்திலுள்ள ஆக்குவித்தலாகிய தொழிலோடு முடியும். அஃது - ஆய்தம் மெய்யெழுத்துப்போல நின்றது. (உ)

பரிசு நறுமலரால் பாற்கடலான் பாதம்
புரிவார் புகப்பெறுவர் போலாம்—புரிவார்கள்
தொல்லமரர் கேள்வித் துலங்கொளிசேர் தோற்றத்து
நல்லமரர் கோமான் நகர்.

[இ-ள்.] பரிசு - செவ்விகுன்றாத, நறுமலரால் - நறுமணமுள்ள மலர்களைக்கொண்டு, பாற்கடலான் பாதம் புரிவார் - (ஸம்ஸாரிகளை ஈடேற்றுவதற்காகவே திருப்பாற்கடலிலே வந்து, கண்வளர்ந்தருளுகின்ற எம்பெருமானது திருவடிகளைப் (பக்திபரவசராய்க்கொண்டு) ஆச்ரயிக்குமவர்கள்,— புரிவார்கள் தொல் அமரர் கேள்வி - (முழுகுவது ஜபிப்பது முதலிய சாதனாநுஷ்டானங்களைச் செய்து அப்பரமனை அவற்றின் மூலமாகப்) பற்றுகின்றவராய் (ஸம்ஸாரிகளைக்காட்டிலும்) பழயதேவர்கள் (கண்களாற்

காணமாட்டாமல் எப்போதுங் காதுகளினுற்) கேட்டேபோவதும், துலங்கு ஒளி சேர் தோற்றத்து - மிகவிளங்குகின்ற ஒளி பொருந்தித் தோன்றுதலையுடையதுமான, நல் அமரர் கோமான் நகர் - சிறந்த நித்தியஸூரிகட்கு நாயகனான ஸர்வேச்வரனுடைய வைகுந்தமாநகரத்தை, புகப்பெறுவர் போல் ஆம் - அடையப்பெறுவார்கள் போலும் (எ-று.)

இந்த ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரைப் பாதுகாப்பதற்காகவே பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற சீலகுணத்தையுடைய எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்குமவர்களே பரமபதத்தைச் சேர்ந்து அப்பரமனை யடைவார்களென்பதாம்.

பரிசு - பக்தி யென்பாருமுளர். நறுமலர் - அழகிய மலரென்பது, உரை. மிகவும் வருந்தித்தொழுவது புகழ்வது முதலியவற்றைச்செய்கின்ற பிரமன் முதலிய தேவர்களாலும் காதினுற் கேட்கப்படுவதன்றிக் கண்ணுற்காண வரியது என்று வைகுந்தமாநகரின் சிறப்பை மூன்றுமடியில் விளக்கினர். துலங்கொளிசேர் தோற்றத்து. நகர் - " அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர்மஹாத்மந: " என்கிறபடியே சூரியசந்திராதியருடைய தேஜஸ்ஸைக்காட்டிலும் மிகவுஞ்விஞ்சித் தோன்றுகின்ற பரமபதம். அமரர்க்கு நன்மை - எம்பெருமானைப்பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாத பரமபக்தியையுடைமை. புகப்பெறுவர்போலாம் என்றவிடத்து 'போல்' என்பது - "நெய்போல் வதூஉம்" என்ற இடத்துப்போல ஒப்பில்போலியாய் வந்தது; ஆம் - அசை. (௬)

நகரிழைத்து நித்திலத்து நாண்மலர் கொண் டாங்கே
திகழு மணிவயிரஞ் சேர்த்து—நிகரில்லாப்
பைங்கமல மேந்திப் பணிந்தேன் பனிமலரா
ளங் கவலங் கொண்டா னடி.

[இ - ள்.] நகர் இழைத்து - (என் நெஞ்சை எம்பெருமான் வாழ்கின்ற) திருப்படைவீடாக (அரசன் வாழ்கின்ற இராசதானியாக) வகுத்து, அந்தத்திருப்பாட்டை வீட்டிலே, நித்திலத்து - ஸ்நேஹமாகிற) முத்தை, நாள்மலர் கொண்டு - செவ்வி குன்றாத புறவிதழாக அமைத்து திகழும் மணி வயிரம் - (ப்ராப்தியையும் விஷய வைலக்ஷண்யத்தையும்பற்றுசாகக்கொண்டுதோன்றுகின்ற அபிநிவேசங்களாகிற)மிகவிளங்குகின்ற மாணிக்கத்தையும் வயிரத்தையும், சேர்த்து - (அகவிதழும் தாதுமாக வைத்து, நிகர் இல்லா - ஒப்பில்லாத, பைங் கமலம் ஏந்தி - பக்தியாகிற பசியதாமரைப்பூவை அழகுபெறத்தரித்துக்கொண்டு, பனி மலராள் - குளிர்ந்ததாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடையளான பெரியபிராட்டியை அங்கம் - (தனது) திருமேனியிலே வலம் - வலப்பக்கத்தில் (திருமார்பிலே), கொண்டான் - வைத்துக் கொண்டிருப்பவனுடைய, அடி - திருவடிகளிலே, பணிந்தேன் - (மமகாரமற்று)விழுந்து வணங்கினேன்; (எ - று.)

'அன்பேதகளியா' என்று உருவகஞ் செய்தாற்போலே, இங்கே பக்தியைத் தாமரைமலராக ரூபகஞ்செய்து அருளிச்செய்கிறார். (பின்பார்) இங்கே பக்தியைத் தாமரையாக உருவகஞ்செய்திருத்தலால், அதற்குஏற்ப, முத்து மாணிக்கம் வயிரம் என்னும் இவற்றை அகவிதழும் புறவிதழும் தாதுவுமாகக்கொண்டது. லௌகிகமானதாமரைபோல அல்லாமல் விலக்ஷணமான இதழும் அல்லியும் தாதுவுமுடையதாகையாலே, இத்தப்பக்தியாகிறதாமரைக்கு 'நிகரில்லா' என்று அடைமொழி கொடுக்கப்

பட்டது. ஆழ்வார்தம் நெஞ்சை நகரமாகநிரூபிக்கிறது - கலங்காப்பெருநகரத்திலே அப்பரமன் பண்ணும் விருப்பத்தை இங்கே பண்ணி மிக்கமகிழ்ச்சியோடு வாழ்தலாலென்க. நெஞ்சை நகரமாகநிரூபிக்கையாலே, நகரமென்பது முத்துமாணிக்கம் வயிரம் என்பவற்றையுடையதாயிருக்குமென்றுகருதி பக்தியின் தசாபேதங்களான ஸங்க ஸ்நேஹங்களை முத்துமுதலியனவாகவே யருளிச்செய்தது. 'நஞ்சமாகிற நகரத்திலேயுண்டாகி ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற வெக்கை தட்டாமையாலே குளிர்ந்து, "ஸர்வகந்த:" என்னப்படுகின்ற பகவானைப் பற்றிக்கிளர்ந்ததாகையாலே பரிமளிதமாகி யொளிவிடுகிற பகவத்பக்தியை முத்தென்றல் தக்கதேயாம். பைங்கமலம் - பெரியதாமரையெனினுமாம், ரேன்றது - மலரினிதழுக்கு, ஆகுபெயர். (௭)

அடிமூன்றி லிவ்வுலக மன்றளந்தாய் போலும்
அடிமூன் றிரந்தவனி கொண்டாய்—படிநின்ற
நீரோத மேனி நெடுமாலே; நின்னடியை
யாரோத வல்லா ரறிந்து.

(இ - ள்.) படி - பூமியிலே, நின்ற - (ரக்ஷகனாகி) அவதரித்துநின்ற, நீர் - சீலகுணத்தையும், ஓதம் மேனி - நீர்ப்பெருக்கையுடைய கடலைப்போன்ற [ச்ரமஹரமான] திருமேனியையுமுடைய, நெடுமாலே - ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரனே; (இரண்டடியாலே உலகமெல்லாவற்றையும் அளந்துவிட்டு ஓரடிக்காகமஹாபலியைச் சிறையிடவுத்தேசித்து அப்பலிசக்கரவர்த்தியினிடம் போய்], அவனி - பூமியிலே, அடி மூன்று - மூன்றடி மண்ணை, இரந்து - வேண்டிக்கொண்டாய் - பெற்றுக்கொண்டு,—அன்று - அவ்வாறு பெற்ற அந்தக்காலத்தில், இரண்டடியால் இவ்வுலகமெல்லாவற்றையும் அளந்தனையேயன்றி, [மூன்றடி அளக்க இடம் போதாமல்], இவ்வுலகம் - இந்தலோகமெல்லாவற்றையும், அடிமூன்று, மூன்றடியாலே அளந்தாய்போலும் - (நீ அளந்தாயோதான்? நின் - இப்படிப்பட்ட சீர்மையேவடிவாகவுள்ள) உன்னுடைய, அடியை - திருவடிகளை, (என்னைப்போன்ற அறிவுகேடர் பேசினுற் பேசுமதல்லது), அறிந்து - (ப்ரத்யக்ஷமாகஇவ்வளவென்று அறுதியிட்டுத்) தெரிந்துகொண்டு, ஓதவல்லார் - பேசவல்லவர், ஆர் - யாவருளர்? (எ - று.)

'பணிந்தேன்' என்றதனுல், என்பெருமான் இவரை நோக்கி 'ஆழ்வீர் நம்மையறிந்து பணிந்தீரோ?', என்ன, தேவருடைய உத்கர்ஷத்தில் ஏதேனும் சிறிதளவு அறிந்து வாயில் வந்தபடி பிதற்றினுல்தென்றீரப் பேசலாமே தவிர, உம்முடைய அவதாரத்து சீர்மைக்குணங்களை ஆழ்ந்தறிந்து சொல்லுதல் எவர்க்கும் முடியாதென்பதாம். அளந்தாய்போலும் என்ற தொடர் - உண்மையில் மூன்றடியாகஅளக்கவில்லை யென்ற பொருளைக் காட்டும். நெடுமால் - திரிவிக்கிரமனாய் நீண்டதிருமால். அடியார்பக்கலிலே மிக்கவ்யாமோஹத்தையுடையவனெனினுமாம். கொண்டாய் - முற்று எச்சமாயிற்று: விளியாக்கொள்ளினுமாம்.

அறிந்தைந்து முள்ளடக்கி யாய் மலர்கொண் டார்வஞ்
செறிந்த மனத்தராய்ச் செவ்வே—யறிந்தவன்றன்

பேரோதி யேத்தும் பெருந்தவத்தோர் காண்பரே
காரோத வண்ணன் கழல்.

[இ-ள்]. அறிந்து - எம்பெருமானது ஒப்புயர்வற்ற தன்மையையும் சப்தாதிவிஷயங்களின் தோஷத்தையும் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு, ஐந்தும் - மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்கிற, பஞ்சேந்திரியங்களையும், (ஹேயவிஷயங்களிற் போகாதபடி தடுத்து, உள்ளடக்கி - (ப்ராக்காகப்போகாமல்) ப்ரத்யக்கான பகவத் விஷயத்திலே பிரவணமாம்படி நியமித்து, ஆய் - (பகவானுக்கு ஏற்கும்படி) ஆராய்ந்த, மலர் - புஷ்பங்களை, கொண்டு - ஸம்பாதித்துக்கொண்டு, ஆர்வம் செறிந்த மனத்தர் ஆய் - அபிநிவேசம் மிக்க மனஸ்ஸையுடையவராய், செவ்வே அறிந்து - (அவன் சேஷி நாம் சேஷபூதர் என்னும் முறையை) நன்றாக அறிந்து, அவன் தன் பேர் - அப்பரமனது (குணசேஷ்டிதங்கட்டு வாசகமென) திருநாமங்களை, ஓதி - இடைவிடாமற் சொல்லிக்கொண்டு, ஏத்தும் - (ப்ரீதியின் மிகுதியாலே) ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற, பெருந் தவத்தோர் - பெரும் பாக்கியத்தைப்பெற்றவர்' கார் ஓதம் வண்ணன் கழல் - கருநிறமுள்ள கடல்போலே(க்ரமஹாரமான) வடிவையுடைய எம்பெருமானது திருவடிகளை, காண்பார் - கண்டு அநுபவிக்கப்பெறுவார்கள் ; (எ - று.)

'நின்படியையாரோதவல்லார்' என்று அருளிச்செய்ததில், 'ஆனால், அப்பரமன்படி எவராலும் அறியவொண்ணாததாயிருத்தலாய் இழந்து போகவேண்டியது தானோ? மேலும் ஞானத்துக்கு விஷயமாகாததென்றால், அது சூனியமாகாதே? என்று சங்கைகள்தோன்ற, 'அங்ஙனம் கொள்ளவேண்டா. இதரவிஷயங்களிலே பற்றுஅற்று மிக்க அபிநிவேசத்தையுடையராய் அவ்வெம்பெருமானது திருநாமத்தைச் சொல்லிப் புகழ்ந்து அப்பரமனை ஆச்ரயிக்கும் பாக்யவான்கள் அவனையறிந்து திருவடிகளைப் பெறுவரென்பதாம். கழல் - கழலையணியும் திருவடிக்குத் தானியாகுபெயர். ஏகாரம் - தேற்றம்: ஈற்றிசையுமாம். (சு)

கழலெடுத்து வாய்மடித்துக் கண்சுழன்று மாற்றா
ரழலெடுத்த சிந்தையரா யஞ்சத்—தழலெடுத்த
போராழி யேந்தினான் பொன்மலர்ச் சேவடியே
யோராழி நெஞ்சே யுகந்து.

[இ-ள்.] (ஆச்ரிதர் வாழும்படி திரிவிக்கிரமாவதாரஞ் செய்தபோது), கழல் எடுத்து - திருவடிகளை உயரவெடுத்து,— மாற்றார் - பகைஞர்களான நமுசி முதலியோர், அழல் எடுத்த சிந்தையர் ஆய் - நெருப்பு [பயாக்கினி] மூண்ட மனத்தையுடையவராகி, அஞ்சா - நடுங்கும்படியாக, வாய்மடித்து - உதட்டைமடித்துக்கொண்டு, கண்சுழன்று - (பார்வையில் தானே எதிர்ப்பட்டவர் சுருண்டு விழும்படி சுடப்பார்க்கின்ற) கண்கள் வட்டமிட, தழல் எடுத்தபோர் ஆழி ஏந்தினான் - (எதிரிகள் மேலே) நெருப்பையுமிழ்கின்ற போர்செய்ய வல்ல திருவாழியாழ்வானைத் தரித்த எம்பெருமானுடைய, பொன் மலர் சே அடியே - பொன்போலே விரும்பத்தக்கதும் புஷ்பம்போல ஸுகுமாரமானதுமான செவ்விய திருவடிகளையே, ஆழிநெஞ்சே - (எம்பெருமானிடத்து) ஆழ்ந்த உள்ள மனமே! உகந்து - (இது ஒரு வேலையென்று புத்திபண்ணாதே) ப்ரீதியோடு கூடி ஓர் - அநுஸந்திப்பாயாக; (எ-று).

கீழ்ப்பாசுரத்தில் அவனையுகந்தார் காண்பரென்று அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், பாக்யவான்கள் ஆச்ரயித்து வாழ்கின்ற அவ்வெம்பெருமானை ப்ரீதிபூர்வகமாக நீயும் அநுஸந்திப்பாய்; ப்ரதிபந்தகம் ஏற்பட்டால் என்செய்வதென்று அஞ்சவேண்டா; நம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்கள் அவ்வெம்பெருமானால் நமுசி பட்ட பாட்டைப் பெறும் என்று தமது நெஞ்சைநோக்கி உபதேசிக்கிறார். அஞ்ச எடுத்து மடித்துச்சுழன்று ஏந்தினான் என்னும் இனி, மாற்றார் வாயைமடித்துக் கண்சுழன்று போய் அழலெடுத்த சிந்தையராயஞ்சும் படி ஆழியேந்தினான் என்று அந்வயித்து ப்பொருள்கூறினுமாம். கழலெடுத்து என்பதையும்மாற்றாரைச்சேர்ந்ததாக்கி, மாற்றார் தமதுகழலை[பாதங்களை] யெடுத்து வாயைமடித்துக் கண்சுழன்று எதிர்க்க வருகையில் அவர்கள் அஞ்சும்படி போராழியேந்தினான் என்றலுமாம். || 'கண்சுழன்றமாற்றார்' என்று 'சேவடியை' என்றும் பாடங்கொள்ள இடமுண்டு. (எ)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீபரத சரணாகதி.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

இவ்வுலகில் நாம் ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களான எந்த ச்ரேயஸ்ஸை அடைய நினைத்திருந்தாலும் அதற்குத்தகுந்த ஸாதனங்களைத்தேடியே ஆகவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஸாதனங்களைத்தேட நமக்கு ஸாமர்த்திய மில்லாதவரையில் சரணாகதி யென்னும் மார்க்கத்தை யவலம்பித்தால் அது ஸர்வதௌஷதங்களும் உண்டுபண்ணும் ஆரோக்யத்தை விளைக்கும் ஔஷதம் ஒன்றுமேகொடுக்கும் என்பதுபோல் ஸர்வபலங்களையும் கொடுக்கக்கூடியதும் ஸுகரமும் ஸர்வாதிகாரமும் ஆனதென்று ஸர்வசாஸ்த்ரங்களாலும் கொண்டாடப் பட்டிருக்கிறது.

அப்படியாகில்சக்ரவர்த்திதிருமகனை வனத்திலிருந்து அயோத்யைக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிப்போக வேண்டுமென்று ஸ்ரீபரதாழ்வான் சரணாகதி செய்

தர்க்கு அவர் யாசித்தபடி பெருமாள் ஏன் எழுந்தருளவில்லை? அவர்செய்த சரணாகதியில் ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் முதலிய அங்கவைகல்யம் உள்ளதென்று சொல்வதற்கில்லை, அப்ரகரணங்களைப் பார்த்தால் ஸ்ரீபரதாழ்வான்தன்னை அபிஷேகம் செய்வதாக உத்யோகித்து கொண்டு மங்கள வாத்யத்தை முழக்கிக்கொண்டிருந்த ராஜகுலத்தார் பௌரஜான பதத்தார் 'பெருமாள் காடேறப்போனார்; சக்ரவர்த்தியோ துஞ்சினார்நாடு' அராஜகமாய்கிடக்கவொண்ணாது இனிநின்றுரைக் கொண்டேயானே ஆகவேண்டும் ஆதலால், 'பித்ரா ப்ராத்ரா ச தே தத்தம் ராஜ்யம் நிஹத கண்டகம் । தத் புங்க்ஷ்வ முதிதோ ராஜ்யம்' தமப்பனும் தமையனும் கொடுத்த ராஜ்யத்தைப்பெற்று எங்களை ஆண்டுவரவேணு'மென்னவே, களக்கலோவுபட்டு 'இப்படி ஒருதிரளாகவிருந்து என் சேஷத்வத்தை அபஹரிக்கிறீர்களோ! மாலையிட்டு ராஜ்யம் பண்ணுகைக்கு நான் இளையவன். தமையனிருக்க எனக்கு முடிசூட ப்ராப்தி இல்லை. நான் செய்யப்போவதென்னென்னில், இவ்வபிஷேகோபகரணங்களுடன் வனஞ்சென்று ராமனை மீட்டுவந்து, அவருக்கு அபிஷேகம் செய்து தாஸனாய் நின்று எக்காலமும் தொண்டு புரிவேன். இதுவேஎனக்கு ஏற்றபுருஷார்த்தம் அவர் மீள்வரோ வென்னில் ஸமௌபாயனம் வதிஷ்யே விநயதேய வ்யாஸ! பலாத்காரமாய் ஸர்வோபாயமான சரணாகதியைச் செய்கிறேன். அதைவிட வேறுகதி இல்லை. இப்படிச் செய்தால் அவர் க்ருபைசெய்வாரென்று நிச்சயித்ததி லிருந்து அதிகாரமும் அங்கமும் ஆனவிச்வாஸ ஆகிஞ்சின்யங்கள் இருப்பதாகவே தெரிகிறது. இப்படியே மேலும் ஸ்ரீபரதன் ப்ரயாணத்துக்கு ஆயத்தமாகையில் குப்ஜையை ஹிம்ஸிக்க தொடங்கின சத்ருக்னனைப்பார்த்து 'ப்ரவ்ருத்திகளால் ஸ்ரீராமனுக்கு அபிமதானுவர்த்தனம் பண்ணக்கடவ நாம் இவளையாவது கைகேயியை யாவது வதித்தால் உன்னுடனும் என்னுடனும் ஸ்ரீராமன் வார்த்தைகூட ஆடமாட்டான்' என்று சொல்லி அக்கார்யத்திலிருந்து அவரை விலக்கிவிட்டுப் பிறகு எல்லாருடன் ஸ்ரீளம்பி அதித்வரையுடன், 'கதா த்ரக்ஷ்யாமி ராகவம்' எப்போது என் ராமனைக் காண்பேன் எப்போது அவன் சேவடியை என்முடிமேல் கொள்வேன் என்று விலவித்துகொண்டு சித்திரக்கூடமேறி, 'உடஜே ராமமாஸீநம்' என்று ஆச்ரமத்திலிருந்தாலும் அழகு குறையாத பெருமாள் திருவடியில் 'ஜடிலம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலிம் பதிதம் புவி' என்று சடையும் தலையுமாய்மரவுரியுமரையுமாய் அழுதகண்ணும் சிந்திய மூக்குமாய்விழுந்து கைகளைகூப்பிக்கொண்டு இப்போதே எழுந்தருளவேண்டும்; ராஜ்யத்தை ப்ரதிக்ரஹிக்கவேண்டும்; அபிஷேகம் கண்டருளவேண்டும்; என்றிருக்கும்போது 'நான் தர்மத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு தாயை தொலவில்லை;அப்படியே அகார்யம் செய்த

தகப்பனாரையும் இட்டவில்லை; ஒருவர் கண்ணிலும் கண்ணநீர் பொருக்கமாட்டாத நீர் உம்மைப்பிரிந்த பிரிவு பொருக்கமாட்டாத கண்ணும் கண்ணீருமாயிருக்குமித்தனைப்பேரைக் கண்டாகிலும் மீளவேண்டும். என் அபிமதம் நம் கலையாவேதமபேக்ஷித்துச் செய்யக்கடவநீர் நான் என் தலையாலே இரந்த கார்யத்தை மறுக்கலாமா? என்தம்பிமார்க்கு உதவாத என்னுடைமையை அக்னிக்கு விருந்திட்டேன், என்னும்படி உனக்குப்பின் பிறந்து உம்மிடம் அகில ரஹஸ்யமும் கேட்டு சிஷ்யனாகி, க்ரயவிக்ரயார்ஹதாஸனாயிருக்கும் என் சுபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிவைக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் எழுந்திருக்கமாட்டேன் என்று மன்றாடும்போதும் உபாயாபாயா நிவ்ருத்திக்குஹேதுவான ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் ப்ராதிகூல்ய வர்ஜ்ஜநம் கார்ப்பண்யம், கோப்த்ருத்வவரணம், என்னும் அங்கங்களும் அங்கியான பரந்யாஸமும் இன்னும்பெருமாள் பரதன் ப்ரக்ருதியறிந்தவராதலால் லக்ஷ்மணர், 'சத்துரு பரதன் வந்துவிட்டான்; உள்ளே எழுந்தருள வேணும், இதோ அவனைச் சூர்ணமாக்குகிறேன்' என்று சீறும்போது என்னடா தம்பி சீறுகிறாய்? 'கிம் கரிஷ்யதி சாபேந கிம் அஸிநா சர்மணா' என்கிறபடி நமது அஸ்த்ரத்தையெல்லாம் வாயிற்போட்டு கொள்ளும் அஞ்சலி என்னும் பெரியஅஸ்த்ரத்துடன் மஹாவிச்வாஸத்துடன் பரதன்வரும்போது வில் முதலியன எதற்கு? ராஜ்யத்துக்காகத்தானோ இப்படியெல்லாம் நினைக்கிறாய்? பரதனைப்பார்த்து இந்தராஜ்யத்தை உனக்குக் கொடுஎன்றால் அப்படியே என்பானே! நீ சொல்வாயா?' என்று அருளிச்செய்யும்போதும் அவனுடைய பாரதந்த்ரயமும் விசுவாஸமும் சரணாகதியில்நோக்கும் வெளியாகிறது இப்படி ஒரு வைகுண்யமுமில்லாமல் அநுஷ்டித்த ப்ரபத்திக்கு பலம்காணாமையால் ப்ரபத்திக்குப் பலமில்லாதிருத்தல் கூடுமோவென்னில், ஸ்ரீ தேசிகன் அபயப்ரதாநஸாரத்தில் அருளிச்செய்கிறபடி பெருமாள் முதலில் தேவர்கள் பண்ணின ப்ரபத்திக்காக ராவணவதத்துக்கெழுந்தருளுகையும் பரதாழ்வான்பண்ணின பரபத்திக்காக ராஜ்யத்துக்கு யெழுந்தருளுகையும் விபிநஸ்தலத்தில ஆகவேண்டுகையால் ஒருவருக்கு ஓரேசமயத்தில் இரண்டுகார்யம் நேரிட்டால் ஓரிடத்தில் தானும் மற்றோரிடத்தில் ப்ரதிநிதியுமாயிருந்து கார்யத்தை நடத்துமாப்போல் தாம் தேவகார்யத்துக்காக யெழுந்தருளுவதாய் முதலிலேயே தீர்மானித்து விட்டபடியால் நிற்பாமெவந்த பரதநம்பிக்கு பணயமாய் தன் ப்ரதிநிதியான பாதுகையைக் கொடுத்துப்பதினாலாண்டு கழித்துத்தாம் நேரில்வந்து அவர் மநோரதத்தை நிறைவேற்றி வைத்தபடியால் இவ்விடத்திலும் பத்திபலம்பூர்ணமே இதுவுமல்லாமல் ஸ்ரீபரதாழ்வான் கைகேயியானவள் தன்னைப்பார்த்து நான் உன் நிமித்தம் ராமனைக்காட்டுக்கு அனுப்பிவைத்தேன் நீ சீக்கிரம் அபிஷேகம்செய்துகொள்' என்ற அச்சொல் பொறுக்கமாட்டாமல் தாய்செய்த கச்மலத்துக்குத் தாமும் கூட்டாளி வைத்தோம்என்று தம்மை நாட்டார்நினைத்திடுவாரே! நமக்கிந்த அபவாதம் வந்துவிட்டதே' என்றுபயந்து இவ்விதாநிஷ்ட ப்ராப்தியும் இல்

டமான ராமகைங்கர்ய நிவ்ருத்தியும், ஜீவனுக்கு ஸகலாநிஷ்டமும் பகவத் கைங்கர்யங்கள் கிடையாமையும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தால் விளைவதுபோல், தனக்குத்தாயின் ஸம்பந்தத்தால் நேர்ந்ததென்று நினைத்து அவளையும் ஈற்றுத்தாயென்றும் மாற்றுத்தாயென்னும் வித்யாஸமில்லாமல் நடந்துகொள்ளும் தார்மிகனான ராமனிடத்திலும் பேதபுத்தியைச்செய்த உன்னிஷ்டப்படிநான் நடவேன், என்றுப்ரக்ருதியை வெறுக்குமாப்போல் வெறுத்திருக்கிறான்[இவன் வெறுப்பாய்ச்சொன்ன சொற்களின் அர்த்தங்கள் "பொதிந்த [illegible] [illegible] ' என்கிற ச்லோகத்திலுடைய பதங்களைப் பராமர்சித்தால் கைகேயியானவள் பாம்புபோல் கொடியவள்; பாம்புஎப்படி மந்த்ரம் தெரியாத பாம்பாட்டியைத் தன் இரண்டு நாக்குகளால் அவன்உயிரைப் பிடுங்கிமாய்ச்செய்யுமோ அதுபோலே தாயைப்பார்த்து மகளைக்கொள் என்று ஆலோசித்துகொள்ள வேண்டியிருக்க அதில்லாமல் அவளைமணம்புரிந்த தசரதராஜனை வரத்வயமென்னும் வியாஜத்தால், வதை செய்துவிட்டாள். ஆதலால் நகரத்துக்கு வெளியில் புற்றுள்ள ச்மசான ப்ரதேசத்தில் பாம்பை கொண்டு விடவேண்டியதுபோல் இவளையும்விடவேண்டும் என்னும் அர்த்தம் ஸ்புரிப்பதோடு இவள் ப்ரக்ருதியையொத்தவள் என்றும் தோன்றுகிறது [illegible] ஸ்வாது ஸந்தாநத்தால் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தெளிவை யுண்டுபண்ணி, [illegible] என்கிறபடி நமது அஜ்ஞானத்தைப்போக்கும் உயர்ந்த மந்திரமில்லாத ஜீவாத்மாவினுடைய [illegible], உயிர்போல் தாரகமான ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தை, [illegible], ஜனங்களால் விசேஷமாய் விரும்பப்படக்கூடிய அர்த்தகாமங்களையிட்டு அபஹரிக்கிறது. அதுவும் [illegible] விஷயங்கலந்த இவ்விடத்திய பயன் போலில்லாத பயனையுடைய நித்திய விபூதிக்குப் புறம்பான, [illegible], [illegible] மென்னும் புநராவ்ருத்தியைக் கொடுக்கக்கூடிய, தூமாதி மார்க்கமுள்ள விடத்திலே இருக்கிற தாகையால், கைகேயி ப்ரக்ருதியை ஒத்தவளே.

இப்படி பரதன் லோகாபவாதத்துக்குப் பயந்து தன்தாயை வெறுத்து இந்த தோஷம் தனக்கு இல்லை என்பதை நாட்டாருக்கு அறிவிக்க நந்திக்ராமம் வந்து. 'நான் ஒருபோதும் தாய்செய்த கச்மலத்துக் குள்படவில்லை' [illegible] பெருங்கூக்குரலிட்டுப் புரோஹித வஸிஷ்டன்ரவும் க்ர[illegible]

க்ஷித்துவிட்டுப் பிறகு எல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்து ராகவன் காலில் விழுந்து 'நான் தேசாந்தரம் சென்றிருந்தபோது என்தாய் பாபச்செயல் செய்து விட்டாள். அது எனக்கு மிகவும் அனிஷ்டமானது ப்ரஸாதம் செய்தருள வேண்டும்' என்று சொல்லிக் கொண்டு எல்லார் கண்முன்பு சரணாகதி செய்து வேண்டிக்கொண்டதெல்லாம் லோகாபவாதமும் அதற்கு காரணமான பாபமும்கழிய வேண்டியே. இதையறிந்தே பெருமாளும் பரதனைப்பார்த்து "தம்பி, நீ சொல்ல இப்போது நாம் மீண்டோமானால், ஐயர்சொல்லிபடி செய்யாமல் ராஜ்ய ச்ரத்தையாலே மீண்டோமாவோம். பரதன் இரண்டுஞ்செய்யவல்லனாயிருந்தான், முன்பு கிழோலையைத்தூத்தாய்க்கொண்டு ராஜ்யத்தை அபஹரித்தான் பின்புலோகாபவாதம் முதிர்ந்தவாறே கண்ணைப்பிசிந்து காலில்விழுந்து மீட்டு கொண்டுவந்தான், என்னும் அபவாதம் உனக்கும்வரும். உன்னைஸ்வதந்திரனாய்வைத்து உனக்கு அபவாதம் எண்ணியிருந்தார் கண்முன்பு. உன்ஸ்வரூபாநுரூபமானபாரதந்த்ரயத்ரயத்தின் உத்கர்ஷத்தை யெல்லாம் வெளியிடஇதைப்பெற்றுப்போ" எனவே, பரதனும் தந்யனானேன் என்று, சிரவிஷல் மரவடியைவஹித்துப்போய் ராஜாஸநத்தில் பாதுகையை யெழுந்தருளப்பண்ணி சத்ரசாமரங்கள்முதலிய ராஜோபசாரங்களைஸமர்ப்பித்து எந்த உபஹாரங்கள் வந்தாலும் பாதுகைகளுக்குத் தெரியப்படுத்தி அப்படி தெரியப்படுத்திப் பாதுகைகளைக் கொண்டு, ராஜ்யத்தை நடத்திவந்தான். இவ்விதம் [illegible] ரூபமானபலத்தில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்யம்சத்தைப் பற்ற ஸாபல்யமும் இந்த ப்ரபத்திக்குச் சொல்லலாம் என்று ரஹஸ்யரத்நாவலீஹ்ருதயத்தில் '[illegible] பண்ணின [illegible] ' மென்றும், [illegible] (பரதனுடைய லோகாபவாதத்தைப் போக்கினப்போல்) என்றும் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்கிறபடியில் தொன்றுகிறது, அன்றியே ஸ்ரீராமன் கேட்பதற்குமேல் கொடுக்கும் ரகுகுலத்தில் ஜனித்து ராகவனென்னும் திருநாமத்துடன் விளங்குபவனதலால் அவன்திருவடிகளில் ராஜ்யம் வேண்டாம், உன்திருவடியே வேண்டுமென்றுப்ரபத்திபண்ணினதுக்குத்தன்னிலுஞ்சீரியதிருவடிநிலையையும்ராஜ்யத்தையுங்கையில் கொடுத்துப்போந்தான். இப்படியே விபீஷணாழ்வான் நாடு நகரம் வேண்டாமென்று சரணம்புக அவனுக்கு அந்த ராஜ்யத்தையும் கொடுத்துத் தன் ஆராத்யதைவதமான குலதனமான ரங்கநாதனையும் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொடுத்தார். ஆனால்அசேதநமாய் பகவானுக்குச் சேஷமுமான திருவடிநிலைபகவானை விட மேலாகுமாவென்னால் '[illegible]

[illegible]’ (த்ரிலோகநாதனை பெருமாளைக் காட்டிலும் பாதுகை ப்ரபாவத்தில் மேற்பட்டது என்று சொல்லவேண்டும். இல்லாதவனையில் பெருமாளையே யெழுந்தருளப்பண்ணிப் போகப்பிடிவாதஞ் செய்து கொண்டிருந்த பரதன் இதைப்பெற்றுப்போவானோ? லோகத்தில் அதிகப் பொறுமானமுள்ளதை யன்றே ஒன்றுக்கு ஈடாககொள்வது வழக்கம்’ என்று பாதுகை அதிக ப்ரபாவமுள்ளதென்பது பரதனுக்கு எப்படித் தெரிந்ததென்றால் ‘லோகத்தை எல்லாம் தாங்குகின்ற விச்வம்பரனை பெருமாளைப்பாதுகை எப்போதும் வஹித்துப்போவதால் இது உலகத்தை வஹிக்குமென்றெண்ணிப்பரீக்ஷித்தே, [illegible]’ இதுவே லோகங்களின் யோகக்ஷேமத்தை கொடுக்கப்போதுமானதென்றெண்ணிப்பிரார்த்தித்தார்’ என்றும், பெருமாள் ராவணவதத்துக்காகமாத்திரம் மநுஷ்யாவதாரமெடுக்கவேண்டில் ராமன் என்னும் ஒரு திருமேனியுடன் அவதரித்திருக்கலாம்; அதில்லாமல் தன்னைநான்குபிரிவாகப்பிரித்து கொண்டு பரதாதிரூபங்களுடன் பூமியில் அவதரித்தது பரதரூபியாயிருந்து பாதுகையை ஆராதித்துப் பாதுகையின்ப்ரபாவத்தைவெளியிடவே’ என்றும் ஸ்ரீதேசிகன் இன்னும் இதின், மஹிமைகளை வெளியிட்டருளினர் ராமன் மீண்டுவனத்திலிருந்து தீவ்ரப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின பரதன் அக்னிப்ரவேசம் செய்து விடுவானேவென்று புஷ்பகவிமானத்திலேறி த்வரையுடன் யெழுந்தருளுகையில் பரத்வாஜாச்ரமத்திலிருந்து கொண்டு, திருவடியைபரதன் ப்ரவ்ருத்தியறிந்துவா, என்று அனுப்பிவைத்ததுக்கும், பரதனைப்போன்ற பக்தியாகமாட்டார்கள்யாரும், என்றபெருமாளுக்கு அவரிடம்வேறு வித்தியாசபுத்தி இருக்கங்யாயமில்லையாகையால், பாதுகைகளுக்குக்கைங்கர்யம் செய்யும்பாக்யத்தை அடைந்ததால் ஸ்ரீமானனபரதன் நம்மைக் கூடவிரும்ப மாட்டான்; விரும்புகிறானோ பார்த்து விட்டுவா; என்று அனுப்பினார்போலும் என்று அர்த்தங்கொள்ளலாம்.

இப்படி முடியொன்றி மூவுலகங்களுமாண்டுன்னடியேற்கு அருளென்றவன் பின்தொடர்ந்தபடியில் குணத்துப் பாத நம்பிக்கு அதிகப்ரபாவமுள்ள அடிநிலையையீந்து அயோத்தியர் கோமான் அவன் அபேக்ஷிதம்தலை காட்டிவைத்தபடியால் ப்ரபத்திக்கு ஒருபோதும் ‘[illegible]’ சொல்லக்கூடாது. ஆதலால் இக்கலியில்இம்மார்க்கத்தையே அவலம்பித்து நாம்ஸர்வஸாகத்தையும் பெறவேண்டும்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥

ஆசார்யன் திருவடி நிலைகளள்
நெடுந்தெரு. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃

𑌚𑌰𑌮𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃

(தொடர்ச்சி.)

[illegible] ॥’

[illegible] ॥

ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரய ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹம்

மூன்றுவது சரமச்லோகாதிகாரம்

(முன் தொடர்ச்சி)

அல்லது, அதே எக சப்தத்தினுல் ப்ரபத்தியின் வ்யாஜம் மாத்திரமாக இருக்கும் தன்மை காட்டப்படுகிறது. எலுமிச்சம் பழத்தைக் கொடுப்பது ப்ரதி ப்ரயோஜனமாக தனக்கிஷ்டமான ராஜ்யத்தை யடைவதற்குப் போதுமான ப்ரதி ப்ரயோஜனமாகாதல்லவா? நம்முடைய இந்த ச்லோகமும் (இதைப்) பிரகில்லாமற் சொல்லுகிறது:— ‘சேதனம் அசேதனம் இவைகளுக்கு ஈச்வரன், ஆகிய ஸ்வாமியாகிய பகவான் பக்தியினுல் இவைகளுடைய அனுஸந்தானத்தில் தலைவணங்கிய மாத்திரத்தினால் வணங்கிக்கொண்டு மாத்திரமிருக்கிற தலையினுல் (தலைவணங்கிய மாத்திரத்தினுல் என்றபடி) ஆதிசேஷன் முதலியவர்களோடு ஸமமாகப் பரமாத்மாவின் கைங்கர்யமாகிற அழிவில்லாத ஸாம்ராஜ்ய ஸம்பந்தத்தைத் தருகிறான்’— என்று.

அன்றியும், இந்த ஏக சப்தத்தினுல் (கைவல்யம்) என்னும் அர்த்தம் போதிக்கப்படுகிறது; கேவலம் - அதாவது பக்தியோகத்தின் அபேக்ஷையில்லாமல், என்றர்த்தம். அதே ந்யாயத்தால் பக்தி யோகத்திற்கு அங்கங்களான கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்களினுடையவும் அபேக்ஷையின்மை சொல்லப்படுகிறது.

[illegible]

இவற்றால் இப்படிச் சொல்லிற்றாயிற்று:—ப்ரபந்நன் தவிர வேறு ஒருவர்க்கும் ஒருக்காலும் பகவான் மோக்ஷம் கொடுக்கிறதில்லை. ப்ரபந்நனும் இரண்டு விதமாயிருக்கிறான்; அங்க ப்ரபத்தி நிஷ்டனென்றும் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனென்றும். அங்கப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு பக்தியோகம் முதலிய நிஷ்டைகளோடு கூடின பகவான் மோக்ஷம் கொடுக்கிறார். ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கோவென்றால் மற்ற உபாய (பக்தியோகாதி) ஸ்தாநத்திலும் தன் ஸ்தாநத்திலும் தானே நின்று பலத்தைக் கொடுக்கிறான். இதுவே மற்ற உபாயத்தின் ஸ்தாநத்தை யடைதல்' என்றும், 'மற்றொன்றையும் எதிர்பாராமல் உபாயமா யிருத்தல்' என்னும் சொல்லப்படுகிறது. இதுவே ந்யாஸ வித்யையில் அறியப்பட வேண்டிய ஆகாரம்.

'எல்லா தர்மங்களையும் விட்டு' என்னும் வசனத்திலும் இந்த நைரபேக்ஷ்யம் ஒன்றையும் எதிர்பாராதிருக்கும் தன்மை) சொல்லப்பட்ட தல்லவா? இங்கும் நைரபேக்ஷ்யத்தைச் சொல்வானேன்? சில ஆசார்யர்களால் அவ்விடத்தில் நைரபேக்ஷ்யம் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டது; சில ஆசார்யர்களால் இங்கும், என்று வாக்யயோஜனையின் வித்யாஸத்தினால் (சொல்லப்பட்டதாகையால்) சொன்னதையே சொன்னதாக ஆகாது; ஆகையால் தோஷமில்லை. அல்லது, அங்கு 'சரணமடை' என்று விதிக்கப்பட்ட ஸாத்யோபாயத்துக்கு நைரபேக்ஷ்யம் விதிக்கப்பட்டது. இங்கோவெனில், ஸித்தோபாயனு யிருக்கும் பரப்ருமத்துக்கு (நைரபேக்ஷ்யம் விதிக்கப்பட்டது) என்பது விசேஷம். ஆயினும்

[illegible]

ஸித்தோபாயனான பகவானுக்கு ப்ரபத்தியினால் அபேக்ஷையில்லை யென்று நினைக்கக்கூடாது; சரணமடை' என்று விதித்திருப்பதுகூடா தாகையால். ப்ரமாணத்தை அநுஸரிக்கும் பெரியோர்களினால் இந்த நைரபேக்ஷ்யம் தான் சொல்லப்படுகிறது. எப்படி யென்னில் ஸ்வதந்த்ரமான துணை யொன்றினால் அபேக்ஷையில்லாமை. அம்மாதிரி ப்ரபத்தியினால் அபேக்ஷையில்லாமையில்லை. பின்னை யெது வென்னில் ஸ்வதந்த்ரமான துணையின் அபேக்ஷையின்மைதான்; என்று ப்ராமாணிகர்களால் சொல்லப்படுகிறது. பகவானுக்கு ஸ்வாதீனமான ஸஹகாரி (துணை) யின் அபேக்ஷையோடு கூடியிருக்கும் தன்மை உண்டென்று பாஷ்யகாரர் முதலானவர்களாலேயே சொல்லப்படுகிறது. இல்லாவிட்டால் பகவானுடைய ஈச்வரத்தன்மையையே பரித்யாகம் பண்ணவேண்டியதாக ஸம்பவிக்கிறது. 'சேஷதவ்யங்கள் (கட்டளைக்குட்பட்டவைகள்) இல்லாவிட்டால் ஈச்வரனாய் (எஜமானனாய்) இருப்பதென்ப தில்லை யல்லவா? ஆகையால் ப்ரபத்தியினால் ப்ரீதியை உண்டாக்கப்பட்ட ஈச்வரனுக்கே மோக்ஷம் கொடுக்கும் தன்மை உண்டென்பது அவனுடைய மற்றொன்றையும் எதிர்பாராம லிருத்தலாகிய தன்மையை அழித்துவிடும், என்பது விசாரியாமல் சொல்லுகிறவர்களுடைய வசனம். ஆகையால் ப்ரபத்தியை விட வேறான பக்தியோகம் முதலியவைகளை அபேக்ஷியாதிருத்தல் இங்கு ஏகசப்தத்தால் விளக்கப்படுகிறது என்பது நிர்மாணம். ப்ரபத்தி ஸ்வரூபமும் பகவானாலேயே கிடைக்க வேண்டியதாகையால் அந்த அபேக்ஷித்தல் தோஷமாகாது, ஆதலால், பகவானே நேராக மோக்ஷத்துக்கு உபாயம்; அவனைவிட வேறான அவனிடத்தில் ப்ரபத்தி செய்வதும் அவன் அதீனமாய் வரத்தக்கது (என்றுஸித்திக்கிறது).

ஏக ஶப்தஸ்ய ஸாதாரண வாசகத்வேபி மமைவ ஸ்வக்ஷு ஏவ ப்ர தாந ப்ரதீயதே । ஏவம் ஸர்வேஷ்வபி பலேஷு ப்ரதாத்ருத்வேந ஸா தாரண்யம் விவக்ஷிதம் । 'ப்ராதாந்ய கேவலயோரேகம்' இதி ஏக ஶப்தஸ்ய அந்ய ப்ரதியோகிக வைலக்ஷண்ய வாசகத்வே 'ப்ரஹ்மணி ஶ்ரீநிவாஸே' இதிவத் ஶ்ரிய:பதித்வ லக்ஷணம் வைலக்ஷண்யம் ப்ரகாஶ்யத இதி ஆஹு ராசார்யா: । தேந ஶ்ரீமந்நாராயண ஶப்தார்தோபி விவக்ஷித: ॥

(ஶரணம்) ஶப்த: பூர்வவத் வ்யாக்யேய: ॥

(வ்ரஜ) இதி 'கத்யர்தா புத்த்யர்தா:' இதி ந்யாயேந விஶ்வாஸ பூர்வகாத்யவஸித ஆத்மரக்ஷா பரஸமர்பணம் ப்ரதிபாதயதி । ஏவம் வாக்யார்த:— 'உபாயாந்தர ஶக்த்யாதி பங்க்தி: த்வம் மாம் ஏகம் ஶரணம் வ்ரஜ', இதி । அதவா, 'கர்மயோகாதீந் ஸம்ஜ்ஞேந நாங்கீக்ருத்ய மாமே கம் ஶரணம் வ்ரஜ', இதி । யே து வர்ணாஶ்ரமாதி தர்மத்

ஏகசப்தம் 'பொதுவானது' என்னும் அர்த்தத்தைச் சொன்னாலும், பகவான் ஸகல பலத்தையும் கொடுப்பவன் என்பது ஸித்திக்கிறது. இப்படி 'எல்லா பலங்களிலும் கொடுப்பவன் என்னும் ஆகாரத்தினால் பொதுவாயிருக்கும் என்னை' என்றர்த்தம் ஏற்படுகிறது. 'முக்யம், அந்யம், கேவலம், என்னும் அர்த்தங்களில் ஏகசப்தம்' சொல்லப்படுகிறது என்பதினால், ஏகமென்பது அந்யம் என்பதின் ப்ரதிபதமாய் விலக்ஷணம் (விசேஷமான ஆகாரத்தையுடையது) என்னும் அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறபடியினால், 'ஸ்ரீநிவாஸனான ப்ரும்மத்தினிடத்தில்' என்றாப்போல் லக்ஷ்மிக்குப் பதியாயிருக்கையாகிய விசேஷ ஆகாரம் ப்ரகாசிப்பிக்கப்படுகிறது என்று சில ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தார்கள். அதனால் 'ஸ்ரீமந்நாராயண' சப்தார்த்தமும் ஸித்திக்கிறது.

(சரண) சப்தம் முன்போல் வ்யாக்யானம் பண்ணப்பட வேண்டும்.

(அடை) என்பது 'கதியைச் சொல்லும் பதங்கள் புத்தி என்னுமர்த்தத்தைச்சொல்லுகின்றன' என்னும் ந்யாயத்தினால் விச்வாஸத்தோடு கூடிய ப்ரார்த்தனையை முன்னிட்ட ஆத்ம ரக்ஷணத்தின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் பரந்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. வாக்யத்தின் அர்த்தம் இவ்விதம்:— 'வேறு உபாயங்களில் சக்தியில்லாமை முதலிய குணங்களோடு கூடிய நீ என்னை ஒருவனையே சரணமாக அடை',— என்று. அல்லது, 'கர்மயோகாதிகளை அங்கங்களாகக் கொள்ளாமல் என்னை ஒருவனையே சரணமாக அடை', என்று. வர்ணாச்ரம தர்மம் முதலியவைகளையே விட்டுவிடுவது (ஸ்வரூபத்யாகம்)

த்யாகம் ஸர்வதர்ம பரித்யாக ஶப்தார்தம் வர்ணயந்தி தேஷாம் ஶ்ருதி விரோதாத். ந்யாய விரோதாச் ச ப்ரபத்தி ப்ரதிபாதக தத்தத் அத்யாய விரோதாச் ச ஸம்ப்ரதாய விரோதாச் ச யதேச்சாசார ருசிரேவ மூலம் இதி ஸந்தோ ந பஹுமந்யந்தே । உக்தம் ஹி ப்ரபத்த்யத்யாயே— 'ப்ரியாய மம விஷ்ணோஶ்ச தேவதேவஸ்ய ஶார்ங்கிண: । புத்திமாந் வைதிகாசாரம் மநஸாபி ந லங்கயேத் ॥ யதா ஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்திதாம் । லோகோபயோகிநீம் ரம்யாம் பஹு ஸஸ்ய விவர்திநீம் ॥ லங்கயந் ஶூலமாரோஹேத் அநபேக்ஷோபி தாம் ப்ரதி । ஏவம் விலங்கயந் மர்த்யோ மர்யாதாம் வேத நிர்மிதாம் । ப்ரியோபி ந ப்ரியோஸௌ மே மதாஜ்ஞா வ்யதிவர்தந: ॥'— இதி.

'ஸக்ருத் க்ருத: ஶாஸ்த்ரார்த:' இதி ந்யாயேந ப்ரபதநாநுஷ்டாநஸ்ய ஸ்வத: ப்ராப்தம் ஸக்ருத் கர்தவ்யத்வம் 'ஆவ்ருத்திரஸக்ருதுபதேஶாத்' இதி ந்யாயேந ப்ரஹ்மவித்யாவத் ஸாதாரண்யாத் அஸ்யாபி

'எல்லா தர்மங்களையும்விட்டு' என்பதற்குப்பொருள் என்று எவர்கள் சொல்லுகிறார்களோ, அவர்களுடைய வசனம், வேதத்துக்கும், ந்யாயத்துக்கும், ப்ரபத்தியை விவரிக்கும் அந்தந்த அத்யாயங்களுக்கும், ஸம்ப்ரதாயத்துக்கும் விரோதிக்கிறபடியால், அதற்குத் தங்கள் இஷ்டப்படி நடக்கவேண்டும் என்னும் ஆசையே காரணமென்றேற்படுவதால், அவ்வசநத்தை ஸத்துக்கள் பஹுமானிக்கிறதில்லை. ப்ரபத்தி அத்யாயத்தில் இப்படியல்லவோ சொல்லப்பட்டது:—' என்னுடையவும், தேவர்க்கெல்லாம் தேவனாய் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டானாகிய விஷ்ணுவினுடையவும் ப்ரியத்தின் பொருட்டு, புத்திமானானவன் வைதிகாசாரத்தை மனதினாற் கூட மீறாமலிருக்கக்கடவன். ராஜாவினால் உண்டாக்கப்பட்டு லோகத்துக்கு உபகாரமாயும், அழகாயும், அநேக தான்யங்களை வ்ருத்தி செய்யக்கூடியதுமாய் இருக்கும் நதியை தனக்கு அது வேண்டிய இல்லாமலிருந்தபோதிலும் நாசப்படுத்துகிறவன் ராஜாவுக்கு மிகவும் ஆப்தனானாலும் சூலத்தில் ஏற்றப்படுவானல்லவா? அதுபோல் வேதத்தினால் நிர்மாணம் பண்ணப்பட்ட மர்யாதையைக் கடப்பவன் என்பக்தனானாலும் என் கட்டளையை மீறுவதினால் எனக்கு ப்ரியனாகமாட்டான்' என்று.

'சாஸ்த்ரத்தின் அர்த்தம் ஒரு தடவை தான் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டும்' என்னும் ந்யாயத்தினால் ப்ரபத்தி அநுஷ்டானத்துக்கு ஸ்வபாவத்திலே ஏற்பட்ட 'ஒரு தடவைதான் செய்யப்படவேண்டும்' என்னும் தன்மை 'சாஸ்த்ரம் உபதேசிப்பதால், அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி செய்யவேண்டும்' என்றது

த்விதீயே ‘ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம்’ இதி வாக்யே ந்ருத்த்யதே । ஏவ ஏவஹி ஸக்ருத்வம் அபிவ்யாப்த்யா சாஸ்த்ரார்த்த ஸ்தைர்யவ்யவஹிதோ இதி வர்த்தமாந நிர்தேச: । ப்ரபத்தேஸ்ததாநீம் கர்த்ரா ஸம்பந்த ஏவ ஹி வர்த்தமாந நிர்தேச வ்யவஹிதோஸ்தே ॥

ஏவம் விதஸ்யாபி சரணவரண வ்யாபாரஸமயே தத்ர ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாத்ரம், அதிகாரி விசேஷணமாத்ரம், ஸித்தோபாய வேதநமாத்ரம், அநபேக்ஷாமாத்ரம், அநுமதிமாத்ரம் ஸ்வீகாரமாத்ரம், அசித்வ்யாவ்ருத்தி மாத்ரம், சித்தஸமாதாநமாத்ரம், புத்திகார்யமாத்ரம், இத்யாதிகம் யதாயதம் ப்ரபத்தி சாஸ்த்ர நிஷ்டை: கைச்சித் விதுஷ்மத்பி: தத்ர தத்ர விதேய ஸாத்யத்வேந உக்தம் ப்ரபத்த்யநுஷ்டாந கர்ப்பீக்ருத தத்தத் அர்த்த ப்ரகாசந அபிப்ராயேண தாத்பர்யகல்பநயா பரிஹர்த்தவ்யம் ।

ததா ஹி—ஸ்வீகாரஸமயே மஹதி ஸாந்நிஷ்ய: சேஷித்வ ஜ்ஞாநம், தஸ்ய

எல்லா ப்ரும்மவித்யைகளுக்குப் பொதுவாகையால் விலக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், ‘இந்த சாஸ்த்ரார்த்தமானது ஒரு தடவை அநுஷ்டிக்கப்படுவதினுலேயே, மனிதனைக் கரையேற்றி’ என்னும் வாக்யத்தினுல், உறுதிப்படுத்தப் பட்டது. ‘ஒரு தடவை செய்யவேண்டும்’ என்னும் இதனை அபிப்ராயத்திற்கொண்டே சரணுகதி மந்த்ரத்திலும் ‘அடைகிறேன்’ என்று நிகழ்காலத்திற்சொன்னது. ப்ரபத்திக்கு அக்காலத்தில் கர்த்தாவோடு ஸம்பந்தப்படுவதே யல்லவா நிகழ் காலத்தில் குறிப்பிக்கப்படும்.

இவ்வித சரணுகதிக்கும், சரணவரணத்தைச் செய்யும்போது (இருக்கவேண்டிய) ஜீவ ஈச்வரஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் மட்டும், இது அதிகாரியின் விசேஷணம் மாத்திரம், ஸித்தோபாயத்தை அறிதல் மட்டும் (ரக்ஷிக்கும்போது) தடுக்காமலிருப்பது மட்டும், (ரக்ஷிப்பதை) ஒப்புக்கொள்வது மாத்திரம், அசேதநத்தைவிட வேறுயிருக்கும் தன்மை யொன்றே, மனதின் ஸமாதானம் மட்டில், அறிவின் கார்யம் என்பது மாத்திரம், முதலானவை முறையே ப்ரபத்தி சாஸ்த்ர நிஷ்டர்களான வித்வான்களால் அங்கங்கே யாவை சொல்லப்படுகின்றனவோ, அவையெல்லாம் விதிக்கப்பட வேண்டியதான பரந்யாஸரூபமான (சுமையை வைத்தல் என்னும்) ப்ரபத்தியின் அநுஷ்டானத்தில் உள்ளடங்கிய அவ்வோ அர்த்தங்களை வெளியிடும் அபிப்ராயத்தால் (சொல்லப்பட்டன) என்னும் தாத்பர்யத்தைக் கற்பிப்பதினுல் பரிஹரிக்கத் தக்கவை அஃதெப்படி யெனில்:—பகவானிடத்தில்

ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமிதி ப்ரதிபாத்யதே । தச்ச ச்ரவணாதேவ ஸித்தம் । அதிகார உபாய ஃபல தசாஸு அநுவர்த்ததே ச । தஸ்மிந் ப்ரபத்திவ்யவஹார: ராஜாங்க ராஜபுருஷே ராஜகுலவதிதி நவிரோத: । ஏவம் அந்யேஷ்வபி ஸ்வயமேவ ஊஹநீய: । தேஷாம் ஸ்வரூபமேவ ப்ரதர்சயாம: । அதிகாரி விசேஷணம், ஸ்வர்க்காமீ இதிவத் ஃபலாபேக்ஷா ஸித்தோபாய வ்ருத்திவேத்தி: ஈச்வர ஏவ ஸித்தோபாய இதி நிச்சய: । அநிவாரணம் ஸம்ரக்ஷதோ பகவத: ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநம், அபராதாநநுஷ்டாநம் இத்யர்த்த: । தச்ச ப்ரபத்த்யங்கமேவ; ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநரூபத்வாத் । அநுமதி: ஸ்வயமேவ ஸம்ரக்ஷணே ப்ரவ்ருத்தஸ்ய தத்ப்ரவ்ருத்தி ஸம்யக்ஷணம் । தத்ப்ரந்யாஸாத்மகம் ஸ்வீகாரம், ப்ரபத்திரேவ; நவேதத் அதிரிக்தம் யதிம்ஸ்சித் ததங்கம் ஸவது; ததாபி நதோஷ: । சித்த

பரந்யாஸம் பண்ணுகிறவனுக்கு சேஷித்வ ஜ்ஞாநம் ஏற்கனவே இருக்கிறதல்லவா? அதுதான் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமென்று அவர்களால் சொல்லப்படுகிறது. அதுவும் (சாஸ்த்ரார்த்தத்தைக்) கேட்பதினுலே ஸித்தித்துவிட்டது. (ப்ரபத்தியின்) அதிகாரத்திலும் உபாய பலதசைகளிலும் இது தொடர்ந்தே வருகின்றது. அதைப்பற்ற ப்ரபத்தியென்னும் வ்யவஹாரம், ராஜாவின் அந்தரங்க புருஷனை ராஜனென்பது போல், விரோதமல்ல. இப்படியே மற்ற அர்த்தங்களிலும் ஸ்வயமாகவே ஊஹிக்கப்படவேண்டும். அவற்றின் ஸ்வரூபத்தை மட்டும் காட்டுகின்றோம். அதிகாரியின் விசேஷண மென்பது, ‘ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் (யாகஞ் செய்யக்கடவன்’) என்பதைப்போல் பலத்தை அபேக்ஷித்தல். ஸித்தோபாயத்தை யறிதலாவது, ஈச்வரனே ஸித்தோபாயன் என்று நிச்சயித்தல். தடுக்காமலிருத்தலாவது, ஸம்ரக்ஷிக்கும் பகவானுக்கு ப்ராதிகூலம் செய்யாதிருத்தல்; அபராதஞ் செய்யாமலிருத்தலென்றபடி. ப்ராதிகூல்யத்தை விடுதல் என்னும் ரூபமானதால் அதுவும் ப்ரபத்திக்கு அங்கமே. அநுமதியென்பது தானே ரக்ஷிக்க முன்வருகின்ற (பகவானை) அந்த ஸம்ரக்ஷணத்தில் தூண்டுகை. அது பரந்யாஸ ரூபமாகும்பக்ஷத்தில் ப்ரபத்தியேயாகும்; அன்றேல் அதுவழியாத வேறு ஏதாவது அதனங்கமாகட்டும்; அப்படியும் தோஷமில்லை. சித்தஸமாதான மென்பது பகவான் பாரத்தை ஒப்புக்கொண்டபிறகு தனக்கு யாதொரு பாரமுமில்லை யென்னும் அநுஸந்தானத்தினுல் நிலைபெற்ற சித்தத்தை யுடைத்தாயிருத்தல். அதுவும் ப்ரபத்தியின் பயனே. புத்தியின் கார்யமாவது தான் அறிவுடையவனுகையால்

ஸம்யாநம் பவதி ஸ்வீக்ருதவதோ நிரந்தராநுஸந்தாநே ஸதி ஸஹித விதாதவ்ய: । தத்ர ப்ரபத்திரேவ । தேந தத்க்ருத்யம் ஸ்வயம்ஜ்ஞாத்வாத் ஜ்ஞாநாநந்தரம் ஸ்வாமித க்ருத்யாநுஷ்டாநம் । தத்ர ஸம்பந்த ஜ்ஞாந ஸ்வீகாரேண ஸாத்யஸ்ய ப்ரபத்தி ஸ்வரூபஸ்ய நிராகரணே பஹுப்ரமாண விரோத:, ஸம்ப்ரதாய விரோத:, விதி வையர்த்யம், மூலமந்த்ர வ்யாக்யாந விரோத:, ந்யாய விரோதஸ்ச ப்ரஸஜ்யதே । ஏவம் சித் அசித்விலக்ஷணத்வம், இத்யாதீநாம் ஸப்தாநாம் அர்த் நிர்வாஹ்ய: । தேநைவ ப்ரயோகா: । ஸாக்ஷாத் ப்ரபத்தி ஸ்வரூபேணைவ ப்ரபத்யநுஷ்டாத்ருணாம் ஸம்பவதி । தாவதா அநேநைவ ப்ரபத்தி வ்யவஹாரே ந ஸங்கடம் கிஞ்சித், ஔபசாரிக வ்யவஹாரஸ்ய ஸர்வத்ர ஸுலபத்வாத் । தயாச 'ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்ம' இத்யாதிஷு அபி ஸித்தோபாய ப்ராதாந்யேந ப்ரபத்தி ஔபசாரிகீ ஏவ । தவதர ஸித்தஸாத்யோபாயயோ: ஸ்வரூபைக்யம் பவதி ॥

ஜ்ஞாநத்துக்கநுகுணமாய்த் தனக்கொப்பியதான கார்யத்தை அநுஷ்டித்தல். மற்றப்படி ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் முதலியவற்றை அங்கீகரிப்பதால் ப்ரபத்தி ஸ்வரூபத்தை நிராகரிக்கும் பக்ஷத்தில், அநேக ப்ரமாணங்களுடைய விரோதமும், ஸம்பிரதாய விரோதமும் விதி வ்யர்த்தமாவதும், மூலமந்த்ரம் முதலியவற்றின் அர்த்தங்களை வகுத்ததில் விரோதமும் தர்க்கவிரோதமும் ப்ரஸங்கிக்கும். இப்படியே அசேதனத்தைவிட வேறாயிருக்கும் தன்மை முதலிய சப்தங்களின் அர்த்தம் நிர்வஹிக்கப்பட வேண்டும். இவ்வர்த்தங்களும் தாமாகவேயோ ப்ரபத்தி ஸ்வரூபத்தினாலேயோ ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிப்பவர்களுக்குண்டாகிறதில்லை அதனாலேயே இவற்றில் ப்ரபத்தி யென்னும் வ்யவஹாரத்தைச் செய்வதில் ஒரு ஸங்கடமும் இல்லை; ஔபசாரிகமான வ்யவஹாரம் எங்கும் சுலபமானதால் (இதுகூடும்). அம்மாதிரியே 'ந்யாஸமென்றால் ப்ருஹ்மம்' என்பது முதலியவையும் ஸித்தோபாயம் ப்ரதான மாகையால் ஔபசாரிகங்களே. ஸித்தோபாயத்துக்கும் ஸாத்யோபாயத்துக்கும் ஸ்வரூபத்தில் ஐக்யம் இல்லையல்லவா?

(தொடரும்.)

186728

கோயம்பள்ளி புதுவை ஸ்ரீமத் ஏ. வே. லக்ஷணகவி இராமானுஜ நாவலர் ஸபை என்னும் இராமானுஜ கூடம்.

இந்த சபையானது திருச்சினாப்பள்ளிஜில்லா கருருக்கடுத்த கோயம்பள்ளி கிராமத்தில், பத்மசால ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு அதில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதபிர வசனங்களும், ஆழ்வாராசார்யர்கள் திருநக்ஷத்திரங்களும், திவ்ய பிரபந்த ஸேவைகளும், கிரமமாக நடந்து வருகின்றன. இதில் ஸ்ரீமான் ஹரித்வாரமங்கலம் கோபாலசாமி ராஜாளியார், நாமக்கல்வித்வான் ஸ்ரீ உ.வே. கோவிந்தாசார்யர் சுவாமி, திருச்சினாப்பள்ளி ஹைகோர்ட்வக்கீல் ஸ்ரீ. உ. வே. எ. யு. கோபாலாச்சார்யர் சுவாமி, எடமணல் ஸ்ரீமான் விஜயராகவலு நாயடுகாரு, காட்டுமன்னார் கோவில் கிருஷ்ணராமானுஜ ஏகாங்கிகள், புவனகிரி ஸ்ரீமான் அழகிய மணவாள ஏகாங்கிகள் முதலான பிரமுகர்களும், வித்வான்களும் ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களைப்பற்றி பிரதி வருஷமும் உபந்யாஸங்களைச்செய்து வருகிறார்கள்.

இதெல்லாம் ஜனங்களுக்கு ஆஸ்திக புத்தியையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவமத அபிமானத்தையும் விருத்திசெய்ய ஸாதனங்களா யிருக்கின்றன.

இந்த ஸபைக்குப் பெயரைக் கொடுத்திருக்கும் ஷை நாவலர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ பதத்தில் விசேஷ ஞானத்தையும் ஊக்கத்தையு முள்ளவராய், பாத்மோத்தர புராணம், ஸ்ரீ மூஷ்ண ஸ்தலபுராணம், சித்தரக் கூடஸ்தலப் புராணம், சுதர்சனகிரி ஸ்தலப்புராணம் முதலிய அநேக நூல்களைத் தமிழ்ச் செய்யுளில் இயற்றியும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தை பலவிடங்களில் பரவச்செய்தும் இப்படி பெருவித கைங்கர்யங்களை செய்தது மன்றியில் இவ்வூருக்கு சுமார் 30 - வருஷத்துக்கு முந்திவந்து இவ்வூர ஜனங்களுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தை விளக்கி அவர்களுக்கு அதில் பற்றுதலும் சிரத்தையும் உண்டாகும்படி செய்ததினால் இந்த சபை இவ்வளவுதூரம் முன்னேறிவந்திருக்கிறது; இப்பொழுது இதற்கு ஒரு ஆலயமும் நந்தவனமும் ஏற்பட்டு இக்கைங்கர்யங்கள் விஷயமாக உள்ளூர் ஜனங்களுடைய உதவியைக் கொண்டும் பலவிடங்களில் சந்தாவசூலித்தும் சுமார் ரூ. 7000/- வரை செலவாகியிருக்கிறது. இவற்றிற்காக விசேஷ சிரத்தையுடன் தன் சிரமத்தை பாராட்டாமல் பாடுபடுகிறவர் ஸ்ரீமான் வேதநாராயண பெருமாள் தாஸர்.

இந்தசபையானது பகவத் பாகவத கிருபையால் மேன்மேலும் விருத்தியடைந்து இவ்வூர் ஜனங்களுக்கு சம்ப்ரதாயத்தில் நிலையைப் பெறச்செய்யு மென்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

மேல்பாளையம் கு. ராமஸாமி ஐயங்கார்.

Ready for Sale

வேதாந்ததீபிகை ஆபிஸில் கிடைக்கக்கூடிய புஸ்தகங்கள்.

1. வேதாந்த தீபிகை பழய ஸஞ்சிகைகள் வாலியூம் 1க்கு - 12 வாசகர்களுக்கு 3 0 0

[illegible]ண்டு வாலியூம். 3 8 0

2. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்கரஹம்—ஸ்ரீ. உ.ப. இஞ்ஜிமேடு செங்கல்வராயாசாரியருடைய வ்யாக்யானத்துடன். 0 4 0

3. ஸ்ரீ சதுஸ்லோகீ விவரணம். 0 4 0

4. ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம். ஸ்ரீ.உ.ப. பண்டிதபூஷணம் வித்வான் சேட்டலூர் நரஸிம்மாசாரியர் வ்யாக்யானத்துடன் 6 8 0

5. ஜாகரக்ஷிணி—ஸ்ரீ. உ. ப. தி. த. ரங்காசார்யரால் செய்யப்பட்டது. 1 0 0

6. மும்மணிக்கோவை—ஸ்ரீ. உ. ப. பண்டிதபூஷணம் வித்வான் சேட்டலூர் நரஸிம்மாசார்யர் வ்யாக்யானத்துடன் 0 8 0

7. கற்புநிலை (பாதிவ்ரத்யம்) ஸ்ரீ. உ.ப. வித்யாநிதி க்ருஷ்ணமாசார்யரால் செய்யப்பட்டது. 0 2 0

8. விவாஹரஹஸ்யம்—ஸ்ரீ. உ.ப. வித்யாநிதி க்ருஷ்ணமாசாரியாரால் செய்யப்பட்டது. 0 4 0

[ஸம்ஸ்க்ருத புஸ்தகங்கள் தேவநாகர எழுத்தில்.]

9. ந்யாயபரிசுத்தி. 3 0 0

10. தத்வத்ரயம், ஸ்ரீதேசிகன் பாஷ்யத்துடன். 1 0 0

இவைகளை கீழ் குறிக்கப்பட்டுள்ள விலாஸத்துக்கு எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

The Secretary,
Sri Vaishnava Siddhanta Sabha,
2/11, Adiappa Mudaly Street, Purasawalkam,
Vepery Post, (MADRAS. N. C.)